

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, SVIBANJ 2007. ■ GODIŠTE I ■ BROJ 3 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1847-4076

Hodočašće u Rim

str. 11-18

POSEBAN PRILOG

4

Događajnica
**BUDIMO VELIKI PO
DOBROTI SVOGA SRCA**

8

Tomislav Ivančić
DUHOVNA MISAO

10

Život mladih
**S TOBOM ŽELIMO
POĆI NA DRUGU OBALU**

19

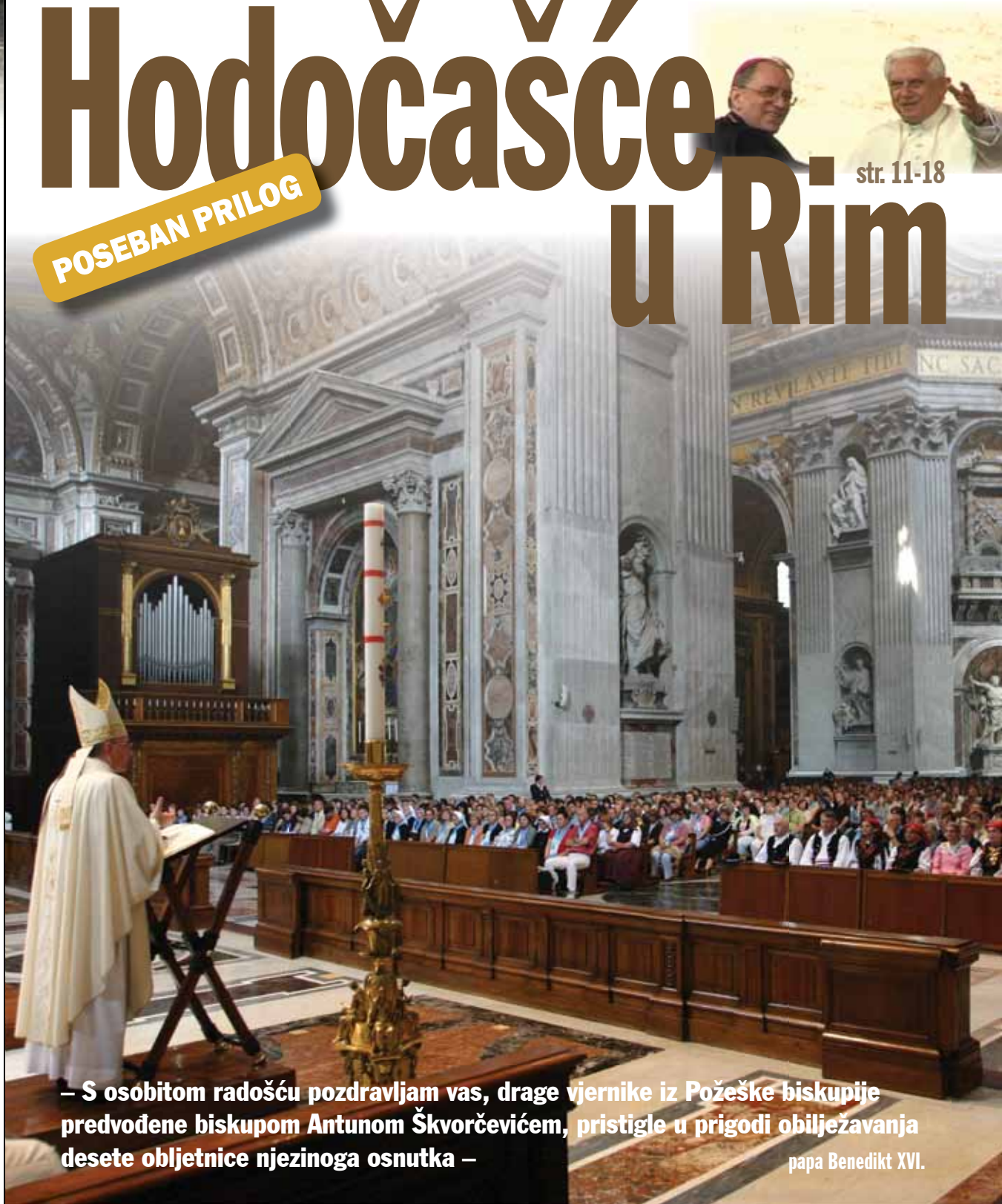
Gospodarstvo
**NAJVEĆA SIGURNOST
JE U ISUSU KRISTU**

20

Župni slikopis
**ŽUPA SVETOG
JOSIPA U SLATINI**

26

Komentari
**ZAŠTO JE SLAVONIJA
POSTALA SIROMAŠNA?
GOVOR O SEKSUALNOSTI**

– S osobitom radošću pozdravljam vas, drage vjernike iz Požeške biskupije predvođene biskupom Antunom Škvorčevićem, pristigle u prigodi obilježavanja desete obljetnice njezinoga osnutka –

papa Benedikt XVI.

■ Proglas Drugoga biskupijskog euharistijskog kongresa Požeške biskupije

Kongres će se održati u duhu riječi pape Benedikta XVI.: »Sretan sam što ova mlada mjesna Crkva vjerno čuva stoljetnu kršćansku tradiciju svojih preda, koju će uskoro potvrditi i Euharistijskim kongresom«.

Msgr. dr.
Antun Škvorčević,
biskup požeški

Proglas

DRUGOGA BISKUPIJSKOG EUHARISTIJSKOG KONGRESA POŽEŠKE BISKUPIJE

Časna braćo svećenici i đakoni, poštovani redovnici i redovnice, dragi vjeroučitelji, braćo i sestre, svi članovi Božjeg naroda Požeške biskupije!

1. Na Dan Pedesetnice ili Duhova Crkva se očitovala svijetu. Dvanaestorica Isusovih učenika na čelu s Petrom, sabrani u molitvi s Isusovom Majkom, primili su «obecanje Očevu» (Dj 1,4), «Silu odozgor» (Lk 24,49) te započeli javno i neustrašivo svjedočiti svijetu da je raspeti Isus uskrsnuo, pobijedio smrt. Tako pokrenuta Duhom Svetim, Crkva je krenula putovima svijeta i već dvadeset stoljeća živi kao zajednica vjere, nade i ljubavi. Njezina je glava Isus Krist, stavljena je u položaj dostojanstva i slobode sinova Božjih, ima za zakon novu zapovijed ljubavi, a za svrhu kraljevstvo Božje (usp. LG 9). Drom Duha Svetoga, Crkva je u hrvatskom narodu djelatna četrnaest stoljeća, a ostvaruje se i očituje u mjesnim Crkvama tj. biskupijama. Biskupije su – kako nas uči II. vatikanski sabor – dio Božjeg naroda, povjeren biskupu na pastirsku brigu, kojeg on u suradnji sa svećenicima okuplja po Evanđelju i Euharistiji u Duhu Svetom, te je u njoj doista prisutna jedna, sveta, katolička i apostolska Kristova Crkva (usp. CD 11).

Prije deset godina, odlukom pape Ivana Pavla II., utemeljenjem biskupije te imenovanjem i ređenjem prvoga njezina biskupa - jednog od članova zbora nasljednika svetih apostola - u Hrvatskoj se pripadnost jednoj Isusovoj Crkvi počela ostvarivati i u Požeškoj biskupiji. Stoga na ovogodišnju svetkovinu Duhova mi zahvaljujemo Bogu na tom daru, ispovijedamo vjeru da je naša mjesna Crkva djelo uskrslog Isusa Krista u snazi njegova Duha, obnavljamo svoju opredijeljenost ljubiti Crkvu zauzetim životom u skladu s evanđeljem i svjedočenjem svijetu Isusa Krista kao jedinog spasitelja čovjeka.

Crkva živi od Euharistije

2. Papa Benedikt XVI. u svojoj nastupnoj homiliji i u nedavnoj apostolskoj pobudnici *Sakrament ljubavi* kaže da se u euharistijskom otajstvu na neki način trajno ostvaruje duhovski događaj, jer se po Euharistiji Crkva u snazi Duha «iznova rađa» (Sacramentum Caritatis, br.6). Euharistija je «izvor i vrhunac cijeloga kršćanskog života» (LG 11), jer «sadrži svekoliko dobro Crkve, to jest samoga

Krista, naš Vazam i živi Kruh, (...) koji po svom tijelu, Duhom Svetim oživljenom i oživljavajućem, daje ljudima život» (PO 5). «U sakramentu Euharistije Isus nas nastavlja ljubiti 'do kraja', sve do dara svojega tijela i svoje krvi» (Sacramentum Caritatis, br.1). Stoga s utemeljiteljem naše Biskupije - slugom Božjim papom Ivanom Pavlom II. - na svetkovinu Pedesetnice ispovijedamo vjeru da Crkva živi od Euharistije – Ecclesia de Eucharistia, da je u njoj za nas prisutan *Krist – danas i uvijek!*

Biskupijska euharistijska postaja

3. Taj poklik izraz je naše osobne i biskupijske vjere, nade i ljubavi prema euharistijskom otajstvu iz kojeg živi, u kojem se ostvaruje i očituje naša mjesna Crkva. To želimo svečano, javno i zajednički posvjedočiti drugim Biskupijskim euharistijskim kongresom u rujnu ove godine, u duhu riječi pape Benedikta XVI., upućenih nam na našem nedavnome biskupijskom hodočašću u Rimu: «Sretan sam što ova mlada mjesna Crkva vjerno čuva stoljetnu kršćansku tradiciju svojih preda, koju će uskoro potvrditi i Euharistijskim kongresom». Otvorenje Kongresa bit će na desetu obljetnicu uspostave Požeške biskupije, 27. rujna navečer, kad će uz sudjelovanje biskupa iz Avile biti posvećena crkva sv. Terezije Avilske u Požegi, preuređenu u katedralnu crkvu. U nedjelju, 30. rujna, okupit ćemo se iz svih naših župa na središnje kongresno slavlje, biskupijsku euharistijsku posta-

ju u Požegi oko jubilejskog križa mladih. Predvodit će ga nadbiskup msgr. Nikola Eterović, tajnik Generalne sinode biskupa u Rimu, zajedno s hrvatskim biskupima i drugim uzvanicima.

Priprava za Euharistijski kongres

4. Neposredna priprava za taj važan događaj započet će u svakoj našoj župi na svetkovinu Tijelova ove godine. Nastavit će se na dekanatskoj razini u određene dane redovitih većih godišnjih okupljanja vjernika, prvenstveno na Veliku Gospu. Regionalne, arhiđakonatske euharistijske postaje održat će se u Voćinu 21. kolovoza i 9. rujna.

Pozivam vas da uzmete najnoviji duhovski broj našega glasila *Zajedništvo* i upoznate se s pojedinostima spomenutih programa, te vas potičem da na njima sudjelujete pobožnim i zahvalnim vjerničkim srcem. Duhovno se tako pripravite za naš Biskupijski euharistijski kongres, da on bude istinski izraz naše duboke vjere i odanosti Isusu Kristu i pripadnosti Njegovoj Crkvi u Njegovoj Požeškoj biskupiji. Sve vas povjeravam Isusovoj Majci, «Euharistijskoj Ženi» te vas od srca pozdravljam i blagoslivljam uz poklik: *Krist – danas i uvijek!*

U Požegi, 19. svibnja 2007.

✱ Antun Škvorčević
požeški biskup

Program Drugoga biskupijskog euharistijskog kongresa

Program drugoga Biskupijskog euharistijskog kongresa predviđa pripravo vrijeme na župnoj, dekanatskoj i regionalnoj (arhiđakonatskoj) razini i samo kongresno slavlje. Prihvatilo ga je Prezbitersko vijeće Požeške biskupije na sjednici 7. svibnja 2007. i potvrdila Skupština arhiđakona i dekana 21. svibnja 2007. godine.

Proglas Biskupijskoga euharistijskog kongresa

1 Svetkovina Pedesetnice – Duhova kao blagdan Crkve, dan je kad u svim župama tijekom redovitih misa s narodom valja pročitati Proglas dijecezanskoga biskupa o drugom Biskupijskom euharistijskom kongresu.

2 Biskupijsko glasilo *Zajedništvo* u svom će trećem broju za Pedeseticu tiskati Proglas i cijeli program na svim spomenutim razinama.

Župne euharistijske postaje

3 U svim župama na svetkovinu *Gospodnjega Tijela i Krivi – Tijelova*, organizirat će se župni euharistijski kongresi, odnosno župne euharistijske postaje u pripravi za Biskupijski euharistijski kongres. Kao što na Biskupijskom euharistijskom kongresu trebaju sudjelovati svi crkveni redovi, službe, udruge, organizacije, itd. – tako na Tijelovo trebaju sudjelovati isti slojevi u župi te se očitovati i u teoforičkoj procesiji. U proslavi Tijelova posebno mjesto imaju ovogodišnji prvopričesnici i krizmanici. Svetkovinu Tijelova treba tehnički dobro pripremiti, ali još bolje duhovno. Moguće je to učiniti s trodnevnom duhovnom pripravom čije bi središte bilo klanjanje pred Presvetim. Priprava Tijelova prigoda je u kojoj će se ispitati život euharistijskoga poslanja svake župne zajednice u svakodnevnom životu, pri čemu je ustrojstvo i djelovanje Caritasa jedan od značajnih pokazatelja. U suradnji s našim Biskupijskim Caritasom ovom pitanju valja posvetiti posebnu pozornost i nastojati u sklopu Župnoga pastoralnog vijeća oblikovati karitativnu skupinu, u slučaju da još nije ustrojena, koja će u župi brinuti oko organiziranja karitativnih volontera.

Dekanatske euharistijske postaje

4 Dekanatske euharistijske postaje održat će se u povezanosti s određenim redovitim većim dekanatskim okupljanjima za pojedine blagdane. Na svakoj od njih nakon svete mise održat će se teoforička procesija u kojoj trebaju biti zastupljene sve dekanatske župe, a posebno mjesto imaju pjevači, čitači, članovi crkvenih udruga, organizacija, Župnoga ekonomskog i Pastoralnog vijeća, izvanredni slavitelji sv. Pričesti, prvopričesnici i krizmanici.

- a) Redovita okupljanja za *Veliku Gospu* bit će euharistijske postaje:
Za *Kaptolački dekanat* u Velikoj;
Za *Novogradiški dekanat* u Kloštru kod Slav. Kobaša
Za *Pakrački dekanat* u Pakracu;
Za *Novljanski dekanat* u Jasenovcu;
Za *Slatinski dekanat* u Novoj Bukovici;
- b) Za *Pleternički dekanat* na Gospu od Suza 31. kolovoza;
- c) Za *Požeški dekanat* na Malu Gospu u Kutjevu 8. rujna;
- d) Za *Novokapelački dekanat* na *Gospinom Polju pokraj Vrbove* u predvečerje Male Gospe 7. rujna.
- e) *Našički dekanat* imat će euharistijsku

postaju 13. lipnja 2007. na *blagdan sv. Antuna u Našicama* pa će se tom prigodom spomenuti i čuvenoga euharistijskog kongresa kojega je u tom gradu predvodio bl. Alojzije Stepinac.

- f) *Virovitički dekanat* imat će euharistijsku postaju 16. kolovoza 2007. na *blagdan sv. Roka* u Virovitici pa će se tom prigodom spomenuti i poznatoga euharistijskog kongresa, na kojem je sudjelovao bl. Alojzije Stepinac.

Regionalne euharistijske postaje

5 Regionalne euharistijske postaje u pripravi za Biskupijski euharistijski kongres održat će se na redovitom hodočašću u Voćinu:

- a) *Katedralni, Posavski i Zapadno-slavonski arhiđakonati* hodočastit će u Voćin 21. kolovoza;
- b) *Slavonsko podravski arhiđakonati* svoju euharistijsku postaju imat će u Voćinu, na hodočašću u nedjelju, 9. rujna.

Dan utemeljenja Požeške biskupije – 5. srpnja 2007.

U četvrtak, 5. srpnja 2007. u svim će župama nakon podnevnoga pozdravljenja petominutna zvonjava svih zvona podsjetiti vjernike na trenutak kad je prije deset godina u Rimu i Zagrebu proglašeno da je papa Ivan Pavao II. utemeljio Požešku biskupiju i msgr. Antuna Škvorčevića imenovao prvim biskupom. Biti će to istovremeno dan zahvalnosti i molitve. Dijecezanski biskup slavit će u crkvi sv. Lovre euharistiju. Svi će svećenici u svojim župama na redovitim euharistijskim slavljinama podsjetiti vjernike na taj događaj. U nedjelju, 8. srpnja 2007. u svim župama Požeške biskupije svećenici će na redovitim euharistijskim slavljinama vjernicima protumačiti značenje desete obljetnice utemeljenja Biskupije, istaknuti važnost mjesne Crkve u kojoj se ostvaruje jedna, sveta, katolička i apostolska Crkva, a na kraju mise otpjevati himan *Tebe Boga hvalimo*. Toga dana dijecezanski biskup predvodit će hodočasničko euharistijsko slavlje u crkvi *Gospe Brze pomoći u Slavonskom Brodu*. Preporučuje se neka mu se pridruže svećenici i vjernici, osobito iz župa Posavskoga arhiđakonata.

Vjeroučiteljska priprava

Vjeroučitelji će svoj pretkongresni susret održati u četvrtak, 30. kolovoza 2007. u Požegi i tom će im prilikom biti podijeljeni novi mandati za predavanje vjeronauka u školi, dani će im biti naputci za Euharistijski kongres te će se toga istoga dana održati duhovna obnova u pripravi za Kongres i početak nove školske godine.

Svećenička, redovnička i đakonska priprava

Svećenici, đakoni, redovnici i redovnice imaju svoj pretkongresni susret u *ponedjeljak, 10. rujna 2007.* godine, na kojem će dobiti sve potrebne obavijesti o Biskupijskom euharistijskom kongresu. Sudjelovat će na duhovnoj obnovi u pripravi za taj važan biskupijski događaj.

Biskupijski euharistijski kongres

- a) U četvrtak, 27. rujna 2007. – deseta je obljetnica uspostave Požeške biskupije i ređenja njezina prvoga biskupa. U večernjim će satima biti obred otvorenja Euharistijskoga kongresa pred Katedralom i posveta obnovljene Katedrale. Slavlje će predvoditi dijecezanski biskup, koji će se na taj način spomenuti svoje desete obljetnice službe. Na slavlju će sudjelovati i biskup iz Avile, a nazočit će svi kanonici, po mogućnosti i svi drugi dijecezanski i redovnički svećenici te vjernici iz svih župa grada Požege. Potom će uslijediti cjelonoćno klanjanje u Katedrali (izmjenjivat će se vjernici pojedinih gradskih župa) kako bi novoposvećeni liturgijski prostor »prodisao« u punini svoje sakralne funkcije.
- b) U petak, 28. rujna 2007. – održat će se molitveno-kulturni program – kolaudacijski koncert na novim orguljama u Katedrali – popraćen izlaganjem o važnosti crkvene glazbe i pjesme u liturgiji. Tijekom cijeloga dana bit će klanjanje u župnoj crkvi Duha Svetoga u Požegi.
- c) U subotu, 29. rujna 2007. – u predvečerje odvijat će se pred Katedralom scensko-glazbeni program koji će nazočne podsjetiti na desetgodišnji život i djelovanje Požeške biskupije, a završit će svečanim euharistijskim večernjim hvalama. Mladi će potom na kongresni prostor postaviti jubilejski križ – kojega su za ovogodišnjega križnoga puta donijeli u Požegu – i oko njega održati bdjenje. Toga dana održat će se cjelodnevno klanjanje u župi sv. Leopolda Mandića.
- d) U nedjelju, 30. rujna 2007. održat će se u Požegi u 10,00 sati – na mjestu gdje je prije deset godina uspostavljena Požeška biskupija – Biskupijsko postajno euharistijsko slavlje, koje će predvoditi dr. Nikola Eterović, Generalni tajnik Opće sinode biskupa iz Rima uz koncelebraciju hrvatskih biskupa i uzvanika iz inozemstva u prisutnosti svih svećenika Požeške biskupije te svih redova Božjega naroda. Nakon euharistijskog slavlja svi će se uključiti u teoforičnu procesiju.

ODRŽANO 10. BISKUPIJSKO DJEČJE HODOČAŠĆE U VOĆIN

Budimo veliki po dobroti svoga srca

Snimio: D. Mirković

Hodočasničko misno slavlje počelo je svečanom procesijom s predstavnicima župa, ministrantima, bogoslovima, svećenicima i biskupom Škvorčevićem.

Oko pet tisuće djece osnovnih škola iz cijele Požeške biskupije 5. svibnja je hodočastilo u Voćin, središnje biskupijsko marijansko svetište koje je organizirao Katehetski ured. Deseto biskupijsko dječje hodočašće počelo je svečanom procesijom, predvođenom jubilejskim križem, predstavnicima župa, ministrantima, svećenicima i biskupom dr. Antunom Škvorčevićem, a koja se kretala od crkve do kongresnog prostora gdje je služeno euharistijsko slavlje.

Ovo hodočašće, kako je kazao u pozdravu domaći župnik Željko Strnak, ima posebno značenje jer se uvijek događa u duhu Gospodinovih riječi: Pustite djecu neka dolaze k meni, ne priječite im, jer takvih je kraljevstvo Božje.

– Blažena majka Terezija došavši u Voćin 1980. godine, upravo na hodočašće djece, nakon mise održala je predavanje pod nazivom: »Što god vam rekne, učinite«. Neka ovo hodočašće svima nama bude poticaj da čujemo Gospodinov go-

vor, razumijemo ga i po njemu živimo – poručio je vlč. Strnak.

Priznanja ministrantima

Mladi koji su nosili križ te ga predali vjeroučenicima podsjetili su, kako su taj križ ponijeli na svom biskupijskom križnom putu koji se odvijao pod geslom »Krist danas i uvijek«, onim geslom pod kojim je Požeška biskupija prije 10 godina započela svoj povijesni hod, a sada ga predaju mladima s porukom da budu ponosni što pripadaju Kristu i požeškoj mjesnoj Crkvi. Biskup Škvorčević je kazao kako su u voćinsko svetište mnogi stoljećima dolazili tražiti utjehu i nadu. Došli smo i mi, nastavio je, svoje poteškoće i nevolje približiti Mariji i Isusu kako bi nam oni pomogli da budemo veliki po dobroti svoga srca te kako bi još jedanput ponovili silnu istinu da nitko od nas nije sam na svome životnom putu, nego je s nama uvijek Isus i njegova majka koja nas je i ovdje majčinski primila. Ona nas voli

onom istom ljubavlju kojom je voljela Isusa i surađivala s njime za naše spasenje.

Biskup je potom podijelio priznanja ministrantskim skupinama iz župe Davor, Čaglin, Ruševo, Zdenkovac, Pleternica, Vetovo, Slatina, Markovac Našički te iz virovitičke Župe bl. Alojzija Stepinca koje su posebno aktivne i brojne. Nakon toga ministranti su pustile bijele balone na kojima su bila ispisana imena župa Požeške biskupije.

Osjetljivi za bolesnu djecu

U prigodnoj homiliji biskup je kazao kako u našem hrvatskom narodu Isusova crkva traje četrnaest stoljeća. Kroz taj dugi povijesni niz hrvatski narod osobito se okupljalo u Marijinim svetištima, oko Isusova križa, zajedno s njome u molitvi. – Baš na tim jakim i važnim točkama našega hrvatskoga života mi smo kao narod bili uključivani u ono duboko otajstveno živo biće koje se zove Crkva – istaknuo je biskup, dodavši da je dragocjeno što se i danas nastavljamo okupljati oko Marije i njezinog Sina uz molitvu da uđu u naša srca kako bi bili što sličniji njima.

Svoju osjetljivost za potrebite, a posebno bolesne mali hodočasnici su pokazali dajući novčane priloge za milostinju koja je bila namijenjena za dvoje teško bolesne djece iz župe Davor i Vrbje.

Na kraju slavlja, kojeg je uzveličao biskupijski veliki dječji zbor, biskup je uručio biskupijske plakete vjeroučenicima pleterničke župe na čelu sa svojom vjeroučiteljicom s. Donatom Gravić koji su bili pobjednici biskupijske vjeronaučne olimpijade.

U popodnevним satima održano je natjecanje u vjeronaučnom kvizu i u nekoliko sportskih disciplina te druženje uz pjesmu Zvončica iz virovitičke Župe sv. Roka, Prijatelja maloga Isusa iz Voćina i Tratinčice iz Feričanaca.

Uzbudljiva su bila i sportska natjecanja održana u nekoliko disciplina.

Snimio: D. Mirković

Najbolji nagrađeni – Najviše znanja u vjeronaučnom kvizu pokazali su vjeroučenici iz Pleternice, dok su drugi bili iz župe Bezgrešnog začeca BDM iz Nove Gradiške, a treći iz Jakšića. Dječaci iz požeške Župe sv. Terezije Avilske bili su najbolji u nogometu, druga je ekipa iz Crnca a treća iz Župe Kraljice sv. krunice iz Nove Gradiške. Djevojčice iz požeške Župe sv. Leopolda Mandića bile su najuspješnije u graničaru, druge su iz Novske, a treće iz Pleternice. U potezanju užeta pobijedili su dječaci iz Voćina, drugi su iz Davora, a treći iz Đulovca dok su među djevojčicama najspretnije bile iz Davora, druge su iz Đulovca a treće iz Međurića. Ivan Stipčić iz Nove Kapele bio je najspretniji u skakanju u vreći kao i Antonija Zeman iz Slatine dok je Katarina Žuljević iz Kuzmice bila u nošenju ping-pong loptice, a braća Ivan i Mihael Vukašinović iz Velike u nošenju lopte glavom. Najuspješnijim pojedincima i ekipama uručene su prigodne nagrade.

VARAŽDINSKI BISKUP MRZLJAK POSJETIO POŽEŠKU BISKUPIJU

Prvi susret predstojnika mladih mjesnih Crkava

Nakon što je prije mjesec dana ustoličen za novog varaždinskog biskupa, mons. Josip Mrzljak prvi je puta 9. svibnja posjetio požeškoga biskupa mons. Antuna Škvorčevića u Biskupskom domu u Požegi.

– Inicirao sam ovaj sastanak čim sam bio imenovan varaždinskim biskupom budući da naše dvije biskupije imaju neke svoje sličnosti, kao prvo one su kćerke zagrebačke nadbiskupije. Kako sam do sada bio pomoćni biskup te se nisam susretao s upravljanjem biskupije, nego sam pomagao nadbiskupu Bozaniću te radio ono što mi je bilo povjerio, sada kada sam preuzeo upravu jedne biskupije želio sam doći do kolege, biskupa Škvorčevića, i čuti neka njegova iskustva u upravljanju biskupijom, u svim njezinim aspektima – kazao je biskup Mrzljak.

Domaćin, biskup Škvorčević, kazao je da ove dvije biskupije imaju neka zajednička i specifična pitanja s obzirom da je riječ o dvije mlade mjesne crkve koje su na početku svoga djelovanja, obje su osnovane tek prije deset godina.

– Varaždinska i Požeška su slične, ali nisu jednake biskupije. Nekako smo si blizu po pastoralnoj situaciji. Razmjena iskustava je vrlo dobra i korisna tako da zahvaljujem biskupu Josipu i za ono iskustvo koje je donio iz Zagreba, ali i na onom početničkom iskustvu iz Varaždina. Postoje pitanja i upravne naravni koja smo mi u Požegi riješili uspostavom pojedinih upravnih tijela u okviru zakonika kanonskog prava, ali uzimajući u obzir i našu biskupijsku situaciju, a jednako tako su postavljena i određena tijela u Varaždinu od početka tamošnje biskupije pa smo zajednički pokušali provjeriti kako funkcioniramo te da si iskustvima koje imamo pomognemo u daljnjoj što boljoj organizaciji. Dodatnu težinu ovom susretu daje 10. obljetnica naših dviju biskupija u smislu početnog funkcioniranja i organiziranja dviju mjesnih crkava – kazao je požeški biskup Škvorčević koji je izrazio radost zbog posjete varaždinskog biskupa, samo mjesec dana nakon njegovog ustoličenja, ujedno mu čestitavši na povjerenosti i važnoj zadaći vođenja jedne mlade mjesne crkve. (H. T.)

Snimio: D. Mirković

Biskupi Antun Škvorčević i Josip Mrzljak u Biskupskom dvoru u Požegi.

BLAGOSLOVLJENA NOVA ŽUPNA KUĆA U VELIMIROVCU

Za bolje služenje vjernicima

Dva dana prije svetkovine zaštitnice župe Gospe Fatimske, 11. svibnja, biskup dr. Antun Škvorčević predvodio je slavlje blagoslova novoga župnog stana u Velimirovcu. Uz domaćeg župnika Gorana Mitrovića, koji je do sada kao župni stan koristio obiteljsku kuću koju mu je velikodušno na raspolaganje dala obitelj Crnković, na slavlju je sudjelovao slavonsko podravski arhidakon msgr. Ivan Štrbenac, našički dekan Branko Šipura te drugi svećenici Našičkog dekanata. U svojoj uvodnoj riječi biskup Škvorčević je istaknuo radost što nakon dvije i pol godine svoga postojanja nova našička župa sa sjedištem u Velimirovcu dobiva svoj župni stan te je čestitao svim župljanima na tome. Istaknuo je da se župa uz materijalnu gradnju tijekom spomenutog vremena i duhovno izgrađivala u suradnji svih župljana te je čestitao i na toj izgradnji. Župnik Mitrović prikazao je projekt i izgradnju župnog stana te je posebno zahvalio Požeškoj biskupiji koja je dala većinu sredstava.

Biskup Škvorčević zatim je blagoslovio zdanje, nakon čega su svi nazočni u procesiji krenuli u crkvu gdje je slijedilo euharistijsko slavlje. U svojoj homiliji biskup je na temelju Isusova pitanja upućenog učenicima u evanđelju »Što tražite«, prikazao čovjeka kao biće, koje je u potrazi za smislom i puninom života te je kazao da se u Isusovoj ljubavi, koja je išla na križ, nalazi ispunjenje tih traženja. Biskup je podsjetio kako su učenici pitali Isusa: »Gdje stanuješ« a on im je odgovorio »Dodite i vidite«. Istaknuo je Isusovu riječ kako Sin Čovječji nema ni gdje nasloniti glavu, ali da je bio nastanjen u Ocu i Otac u njemu te da on upravo takvo boravište može pružiti onima koji mu povjeruju. Poželio je da novoizgrađena materijalna župna kuća pomogne župniku u njegovu služenju vjernicima da Isus bude što prisutniji u njima i oni u njemu te da se tako po njima i u njima izgrađuje zajedništvo Crkve u mladoj Požeškoj biskupiji.

Na svršetku slavlja biskup je podsjetio i na jednogodišnje služenje u župi mladog svećenika Zdravka Arića koji je ondje prerano preminuo te je izrazio uvjerenje da on molitvom iz vječnosti prati život i rad svoje prve župe. (I. Ž.)

Nakon dvije i pol godine postojanja nova Župa Gospe Fatimske dobila župnu kuću

Snimila: T. Justić

Vojno–policijsko hodočašće Osječkoga dekanata u svetište Gospe od suza Krunica je svjedočila tko nas je branio

Snimio: D. Mirković

▲
Hrvatski Vojnici i policajci iz cijele Slavonije okupili su se u pleterničkom svetištu

Oko 1100 hrvatskih vojnika i policajaca iz cijele Slavonije, iz sve tri vojne kape-lanije te svih slavonskih policijskih upra-va, prvi puta je 18. svibnja hodočastilo u pleterničko svetište Gospe od suza. Na taj način Osječki dekanat Vojnog ordi-narijata u Republici Hrvatskoj nastavio

je, nakon Aljmaša, Voćina i Ilače, hodočasničku tradiciju pohoda marijanskim svetištima. Hodočasničko misno slavlje predvodio je mons. Josip Šantić, generalni vikar Vojnog ordinarijata u koncelebraciji s vojnim kapelanima.

Pozdravljajući sve nazočne rektor sve-tišta preč. Antun Ćorković je istaknuo da prvi puta ovom svetištu hodočaste hr-vatski vojnici i policajci kojima je poručio da časno nose ime svoje domovine te da budu spremni biti Božja vojska. Pozdra-vima se pridružio i pleternički gradona-čelnik Franjo Lucić.

– Težak je bio put do naše slobode, ali zahvaljujući hrabrosti naših branitelja, njihovoj ljubavi prema domovini i pre-ma Bogu pobijedili smo u Domovinskom ratu. Zbog toga moramo biti izuzetno po-nosni i nikada ne zaboraviti veliki dopri-nos hrvatske vojske i policije – istaknuo

je Nikola Janković, načelnik Policijske uprave požeško – slavonske, prije počet-ka misnog slavlja.

Brigadir Ivan Valentić, zamjenik za-povjednika Središta za obuku i doktrinu logistike Požega, dodao je, kako je kru-nica u rukama majki i baka te o vratu vojnika u čast Bogorodici svjedočila či-jom smo voljom spašeni i dovedeni do pravedne pobjede.

– Svake godine pohađamo mjesta naše domovine koja smo u ratu branili kao sve-ta mjesta posebne Božje blizine na zemlji i kao mjesta osobite povezanosti našeg naroda s Bogom - istaknuo je brigadir.

– Ovdje želimo otkriti istinu da ni jedna bol, ni jedna patnja nije uzaludna nego može biti blagoslov ako je sjedinjenja s patnjom Isusa Krista i s Marijinim suza-ma – poručio je Josip Šantić okupljenim hrvatskim vojnicima i policajcima. (Lj. M.)

Uz 12. obljetnicu Bljeska u Okučanima slavljen misa za poginule hrvatske branitelje

Hrvatskoj je potrebna nada u dobro

Snimila: Ivanka Herceg

Središnje obilježavanje 12. obljetnica vojno – redarstvene akcije «Bljesak» odr-žano je u Okučanima. Misu za sve pogi-nule hrvatske branitelje i civilne žrtve u

župnoj crkvi sv. Vida, 1. svibnja, služio je msgr. Josip Šantić, generalni vikar Voj-nog ordinarijata.

–Božja zamisao jest da se čovjek ostva-ruje u suradnji s drugima. Ta nas stvar-nost određuje kao zajednicu, kao one koji zajedno mogu učiniti mnogo dobra. U tom svjetlu pokušavamo prepoznati ono dobro u našim braniteljima. Kada su krenuli u obranu Domovine nitko od njih nije kalkulirao. Krenuli su srcem, ljubavlju, spremnošću stati kao bedem u obrani onih slabijih . U svjetlu Kristo-ve muke i smrti prepoznavamo i muku i smrt naših branitelja, ali upravo po tome se moglo dogoditi Kristovo uskrsnu-će i uskrsnuće naše Domovine. Mi koji ostajemo iza njih moramo prepoznati te

vrijednosti i pokušati ih živjeti. Hrvat-skoj je upravo danas potrebito ponovno otkriti nadu i sigurnost da nas očeku-je dobro, probuditi povjerenje u vodstvo kao što smo ga imali 1991. godine. Neka žrtva naših branitelja bude za nas izazov da poput njih znamo živjeti za budućnost žrtvujući se danas za bolje sutra - rekao je msgr. Šantić.

Na kraju misnog slavlja crkvenom dječijem i zboru odraslih, pod vodstvom časne sestre Blanke Šturm, pridružili su se dr. Ivo Sanader, Vladimir Šeks, Ja-dranka Kosor i Berislav Rončević, pjeva-jući pjesmu «Zdravo Djevo». Dužno što-vanje poginulim braniteljima odano je i polaganjem vijenaca, paljenjem svijeća i molitvom kod središnjeg križa.

Višnja Mikić

Bogoslovi s Jordanovca posjetili Požešku biskupiju

Bogoslovi Filozofskog fakulteta Družbe Isusove s Jordanovca iz Zagreba posjetili su 12. svib-nja Požešku biskupiju u sklopu svoga tradicionalnog svibanjskog izleta. Posjeta 22 bogo-slova, od kojih je troje iz Požeške biskupije, Augustin Tašić iz župe Voćin, Mihael Kos iz župe Novska i Ivan Certić iz župe Rajić te njihovog rektora kolegija i poglavara Družbe o. Ivana Šestaka, duhovnika Bogoslovije o. Ive Antunovića i prvog odgajatelja o. Nike Bilića počela je u požeškom samostanu klarisa. Nakon toga u crkvi sv. Lovre, gdje ih je primio generalni vikar mons. Josip Krpeljević i ukratko im predstavio biskupiju, sudjelovali su na misnom slavlju koje je predvodio o. Antunović. Bogoslovi su potom pohodili svetište Gospe od suza u Pleternici kroz koje ih je proveo rektor svetišta preč. Antun Ćorković, potom veličku Župu sv. Augustina te župe Novsku, Rajić i Jasenovac.

– Ima nekoliko razloga zbog kojih organiziramo ovakve izlete. Jedan je da se bogoslovi od-more od redovitog studijskog posla, a drugi je da pohodimo one biskupije odakle su naši studenti. Na ovaj način isto tako želimo steći iskustvo hodočašćenja te upoznati živu crkvu kao i čvršće se međusobno povezati i učvrstiti svoje zvanje – objasnio je o. Niko Bilić. (H. T.)

Snimio: D. Mirković

Susret trajne formacije mladih svećenika i đakona

Svećenik treba biti budan u vjeri

Snimio: D. Mirković

U Svećeničkom domu u Požegi održan je 14. svibnja susret trajne formacije mladih svećenika i đakona Požeške biskupije. Biskup dr. Antun Škvorčević pozdravio je voditelja susreta prof. dr. Tomislava Ivančića i prisutne svećenike i đakone prenijevši im dio iskustva s biskupijskog hodočašća u Rim. Istaknuo je važnost međusobnog zajedništva mladih svećenika. Na temelju kratkog ulomka iz Druge poslanice Korinćanima biskup je pozvao svećenike da pokušaju pronalaziti sebe u svojoj svećeničkoj duši, srcu, savjesti i duhovnosti, jer kakav bi to bio svećenik koji nije budan u vjeri i u srcu sav raspoložen za Boga. Naglasio je kako ovi susre-

ti imaju za cilj međusobno susretanje i provjeravanje kako svaki pojedini stoji u svom svećeničkom poslanju. Zahvalio je prof. Ivančiću što već nekoliko godina u kontinuitetu nastoji izgrađivati mlade svećenike u okvirima specifičnosti Požeške biskupije, osobito u njezinoj 10. godišnjici postojanja, nastojeći uvijek iznova pronalaziti duhovne izvore iz kojih će crpsti snagu u svom poslanju, unatoč brojnim poteškoćama.

Prof. Ivančić progovorio je svećenicima i đakonima na temu «Permanentno obrazovanje». U diskusiji, koja je uslijedila nakon predavanja, mladi svećenici postavljali su pitanja vezana uz pastoralno djelovanje u župama. (I.Ž.)

Održani Dani franjevačke kulture u Našicama

Franjevci kao nositelji kulturnih zbivanja

Od 6. do 15. svibnja u Našicama su održani "Dani franjevačke kulture" u organizaciji Franjevačkog samostana, ogranka Matice hrvatske i Zavičajnog muzeja Našice.

Manifestacija je počela "Franjevcima na internetu" u Duhovnom centru "Emaus" u dvorištu Franjevačkog samostana gdje su posjetitelji mogli na računalima uz stručnu pomoć pogledati internet stranice s franjevačkim i religioznim sadržajima. U utorak, 8. svibnja, u "Emausu" je fra Robert Perišić, gvardijan virovitičkog samostana, održao predavanje o vezi obitelji Pejačević i virovitičkih franjevaca. Posjetitelji su mogli pogledati i dokumentarni film "Franjevci u Virovitici".

U subotu, 12. svibnja, u spomen na 300-tu obljetnicu smrti znamenitih skladatelja i orguljaša Buxtehudea, Frescobaldia i Pachelbela, orguljaš Edmund Andler Borić iz Zagreba, jedan od vodećih orguljaša na hrvatskoj i europskoj sceni, u župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog održao je koncert.

Otvorenjem izložbe u Zavičajnom muzeju pod nazivom "Katolički pokret u našičkom kraju između dva svjetska rata" 15. svibnja je završena manifestacija "Dani franjevačke kulture". Izložbu je otvorio gradonačelnik Krešimir Žagar, a nazočnima je na dolasku zahvalio gvardijan Franjevačkog samostana fra Dragutin Bedeničić, istaknuvši zadovoljstvo što su franjevci osim vjerskih, bili i ostali i značajni nositelji kulturnih zbivanja na našem području. Izvođenjem himne Hrvatskog katoličkog pokreta otvorenje izložbe uveličao je Crkveni pjevački zbor "Svete obitelji" pod ravnanjem prof. Marijana Slakića. (T. J.)

Slavlje sv. Leopolda Mandića, zaštitnika župa u Požegi i Virovitici

Sveti Leopold je bio i veliki domoljub

Na blagdan Sv. Leopolda Mandića istoimena požeška župa slavila je svoga nebeskog zaštitnika. Središnje misno slavlje predvodio je preč. Branko Šipura, našički dekan i nekadašnji prvi kapelan ove župe. Pozdravljajući župljane kao i one koji su došli na proštenje te prosvjetne djelatnike iz požeške osnovne škole „Dobriša Cesa-rić“ domaći župnik mons. Vjekoslav Marić je izrekao veliko hvala velikom Bogu što je proslavio našega čovjeka, stasom malena ali duhom gorostasa, Leopolda Mandića. Podsjetio je, kako je Mandić postao velik i svet po tome što je u ispovjedaonici marljivo radio na njivi ljudskih duša, preobražavajući ih Božjom milošću. On je ne samo zaštitnik naše župe, dodao je mons. Marić, nego je i veliki domoljub koji nije htio prihvatiti ponuđeno talijansko državljanstvo, uzvraćajući da je njegova domovina preko mora.

– Njegovo je srce uvijek kucalo za hrvatsku domovinu, zato vapimo njemu

neka usrdno moli Krista Gospodina da oni koji ravnaju sudbinom našega naroda ne iznevjere ovaj narod nego neka ga vode ispravnim putem – poručio je mons. Marić.

Župljani su se za slavlje svoga zaštitnika pripremali devetnicom koju je vodio vlč. Nedjeljko Androš, župnik požeške Župe sv. Ivana Krstitelja, preč. Matija Juraković, župnik katedralne župe i vlč. Mario Sanić, predstojnik Katehetskog ureda.

Svoga zaštitnika, sv. Leopolda Mandića slavila je i istoimena virovitička župa. Središnje misno slavlje u prigradskom naselju Taborište predvodio je vlč. Stjepan Fridl,

glavni urednik Radio Marije. U propovijedi vlč. Fridl vjernike je pozvao na nasljedovanje primjera ovog sveca, ukazao na važnost njegova djela i predanja Bogu te pozvao župljane da se priključe zajedničkoj molitvi za jedinstvo svih kršćana. (H.T. i M. M.)

Požeški vjernici su se za slavlje nebeskog zaštitnika Župe pripremali devetnicom

Snimio: D. Mirković

U korak s liturgijskim vremenom

Piše:
dr. Tomislav
Ivančić

PEDESETNICA – DUHOVI

Danas Crkva slavi svoj rođendan. Nije to praznik ili blagdan kakve slavimo u društvu kao dane državnosti, dane slobode, dane pobjede. Slaveći svetkovinu Duhova Crkva slavi pobjedu Duha Svetoga, vidljivo Božje djelovanje u svijetu. Danas vidimo kako je Bog uzeo sve u svoje ruke da ostvari Crkvu i njezino rasprostranjenje u čitavom svijetu i u cjelokupnoj povijesti. Crkva je Božje djelo i Božje djelovanje u povijesti.

Duh Sveti je osoba Presvetog Trojstva koja želi susresti svakog vjernika osobno. On je ljubav Oca i Sina. Kao što se ljubav od nekoga pretače u tvoje srce, kao što te neka čudesna nježnost podiže i liječi, tako Duh Sveti opipljivo dodiruje tvoj život, zagleda se u tvoje oči, govori na tvoje uši, želi ti nešto reći i u tebi probuditi duboko povjerenje u život i budućnost. On je osoba koja nosi lijekove za tvoje svestrane bolesti i sve darove za kojima čitav život čežneš.

Kako možeš susresti Duha Svetoga? Podi negdje u osamu, sjedni ili klekni, otvori oči duše u onoga Duha Svetoga koji je pred tobom, reci mu svoje grijehe, zaželi da oprostiš onima koji su te povrijedili kako bi Duh Sveti izliječio tvoje traume, a onda se duboko primiri i pokušaj u dubini sebe čuti njegove korake, njegov glas i njegovo djelovanje u tebi. Ako se još uvijek ništa ne događa, onda otvori Ivanovo evanđelje, 14. – 16. poglavlje, te se zaustavi na onim rečenicama koje govore o Duhu Svetom. Polako će se između tebe i Duha Svetoga stvoriti neka vrsta konaturalnosti, te ćeš ga u budućnosti moći uvijek dobro čuti, razumjeti i oduševljavati se njegovim djelovanjem u tebi.

Ne zaboravi da je Duh Sveti dan Crkvi, a to znači svakom krštenom vjerniku. On je svemoćna osoba, duša Crkve, on drži sve konce života i događanja Crkve i svijeta u svojim rukama.

PRESVETO TROJSTVO

Ovaj dan je vrhunac crkvene godine. Konačno prepoznajemo da je Bog jedan ali društven, u tri osobe, jedna u drugoj. One ne ograničavaju jedna drugu nego su istodobno svaka od njih čitav Bog. Bog Otac sve odlučuje i stvara, te svoje odluke izgovara i to je njegova riječ, Sin Božji, a taj govor se ostvaruje u sili Duha Svetoga.

Čovjek je stvoren na sliku Božju. Zato je i on izvana i iznutra trojstven. Čovjek spoznaje, odlučuje i stvara. Stvoren je kao muškarac, žena i dijete, svako od njih je potpuni čovjek, ali se ne može pomiješati s drugim. U toj trojstvenosti čovjeka je njegova kreativnost, društvenost, čežnja, savršenstvo, ljubav i stalno novo otkriće i usavršavanje. Takvu trojstvenost možemo otkriti i u prirodi.

Stoga možemo zaključiti kako je razaranje braka i vrsnog odnosa muškarca i žene onemogućivanje da u čovjeku prepoznamo sliku Božju. Ako čovjek ne traži istinu, ako se ne odlučuje za vrednote, ako razara umjesto stvara svijet i društvo, tada on predstavlja razorenu sliku Božju u sebi. No on tada i pati, frustriran

je, besmislen, s osjećajem krivice i duboke boli jer je odvojen od svoga iskona i svojih bezgraničnih mogućnosti. I stoga zaključujemo kako je razaranje prirodnih zakona u čovjeku, u braku, početak propasti određenog društva, civilizacije i kulture. Takvo razaranje otkrivamo u općem potopu, u slučaju Sodome i Gomore gdje se doslovno spominje homoseksualnost, tj. razaranje braka, obitelji, čovjekove slike Božje, kao razlog propasti tih i drugih civilizacija u povijesti. Hoće li naša civilizacija biti dovoljno mudra da pomogne onima koji ne uviđaju da svojim protuprirodnim postupcima i grijesima, stoje nad ponorom, ne samo oni nego i drugi koji im ne znaju pomoći da se odmaknu od onoga što ne vodi k boljitku svijeta. Stvarnost Boga kao trojstvenog omogućuje temeljno razumijevanje čovjeka i svijeta, te vizije opstanka ljudske povijesti.

Pokušaj danas zastati, ući u tišinu i zagledati se u Svetu trojicu, te na taj način dopustiti da se u tebi razvije ljubav, povjerenje, svetost i sklad s prirodom, s ljudima i nebom.

DESETA NEDJELJA KROZ GODINU

Crkvena zajednica je završila slavlja Isusovog života i otajstava spasenja u crkvenoj godini i započinje vrijeme kroz godinu. U adventu smo prolazili iskustva Starog zavjeta u očekivanju rođenja Spasitelja svijeta. Na Božić smo svečano slavili rođenje Sina Božjega među nama, solidarni ulazak Boga u sudbinu čovjeka. U korizmi smo s njime otišli u pustinju posteći i odlučujući se za obraćenski život. Na Cvjetnicu smo trijumfalno ulazili u naše crkve kličući Isusu i želeći da postane vladar svijeta, kako bi se riješili nerješivi problemi čovječanstva. Veliki četvrtak nas je pozvao za stol njegove posljednje večere. Na Velik petak smo gledali nevjerojatni zločin, kad je čovjek ubio svog Boga i shvatili da je grijeh i uopće zlo najveći i jedini neprijatelj čovjeka. Na Uskrs smo slavili pobjedu života nad smrću i ulazak čovjeka u božansku narav, dan kad je ljudima omogućeno da i tijelom i dušom budu tamo gdje je Isus. Na Duhove smo primili silu s neba da se

obučemo u božansku moć. Na svetkovinu Presvetog trojstva smo shvatili tko je Bog. A sada?

Sada treba postati ono za što nas je Bog odredio. Sada bi trebalo uzeti spasonosne i božanske snage milosti te postajati kao Isus, a ne više robovi bolesti, smrti i katastrofa. Sada bi trebalo kao Isus odlaziti u tišinu i svaki dan razgovarati s Bogom. Sada bi trebalo pričešćujući se Isusovim tijelom postajati sve snažnije Kristovo tijelo Crkva. Dosada smo slavili Božja dobročinstva, sada bi ih trebalo primijeniti na sebe, postati ono za što je Isus došao među nas. Zašto su kršćani tako slabi, nemoćni, beskrvni, prestrašeni u svijetu? Jer ne uzimaju ozbiljno Božje snage u svoj život da njima pobjede zloga, zlo i sve nedaće. Vjernički život nije samo spoznaja, vjeronauk, pouka, nego prvenstveno praksa, uzimanje onoga što smo dobili i prijelaz na djela kakva je činio Isus pa i veća od njega, kako on to kaže.

JEDANAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Obraćanje je temeljni stav kršćanina. Ono je uvjet za svako drugo djelovanje i življenje u Crkvi i svijetu. Nema nevinog i dobrog čovjeka, svaki griješi. Tko kaže da je bez grijeha lažac je, kaže sv. Ivan u svojoj prvoj poslanici. Svaki bez iznimke treba priznati svoj grijeh, pokajati se, odlučiti se boriti protiv zla u sebi i oko sebe te moliti da ga Bog oslobodi od ropstva strasti, grijeha, krivica i smrti.

Grieh i svaka odluka za negativno i nezakonito razara onoga tko griješi, stvara u njemu bolesti, odvaja ga od ljudi i Boga, ranjava savjest i razara stanice mozga, kažu neurološka istraživanja. Osim toga svaki tvoj grijeh ranjava ljude oko tebe, umnaža nepovjerenje i strah među ljudima, otvara ozračje kazne i katastrofa, te onemogućuje zajednički život i povjerenje među ljudima. Nema privatnog grijeha, svaki ranjava sve ljude. Grieh ujedno razara prirodu, unosi strah i otpor u biološki svijet prirode te neprijatelj-

stvo životinja, biljaka i ptica prema čovjeku. Iz naših grijeha proizlaze sva druga zla. Zato je borba protiv grijeha jedini ispravni i sigurni način borbe za bolji, zdravi i besmrtni svijet. Samo je grijeh neprijatelj svijeta i čovjeka.

David se pokajao za odvratni grijeh ubojstva čovjeka i preljuba. Bog mu je oprostio. Magdalena se pokajala plačući za svoj grijeh javne grešnice i Isus joj je oprostio. Tkogod se kaje oprašta mu se. Bog je milosrdan. On želi spasiti čovjeka, a ne osuditi. Pokajanje nam vraća sve što nam je grijeh oduzeo. A grijeh, i napast na njega, puno obećavaju, malo daju, a sve ti uzimaju. Grieh se ne isplati. Pokajanje je inteligentni i mudri korak čovjeka. Vrhunski ljudi su kajanjem došli do časti, povjerenja u sebe i do smisla života.

Kakav si ti čovjek? Realan i zato se znaš ispričati, priznati da ti je žao što si krivo činio, ili...? Obraćanje je čovjekovo vrhunsko djelo.

DVANAESTA NEDJELJA KROZ GODINU (Rodendan Ivana Krstitelja)

Vjernik je član Crkve, a ona je Tijelo Kristovo. Vjernik je tijelo Kristova tijela, a Krist je Glava tog Tijela. Isus iz Nazareta je danas vidljiv u svijetu preko vjernika. Oni su njegov vidljiv lik. On očima nevidljiv živi i djeluje u svakom vjerniku. Gdje je vjernik tamo je i Isus koji preko vjernika djeluje na sve ljude i društvo. Svaki vjernik je dakle poput tabernakula, u njima je živi Isus.

Vjernici imaju Isusovu sudbinu u svijetu. Svijet ih ne razumije, progoni, napada ih se u medijima, politike im čak i u demokratskim društvima zabranjuju izricati javnu riječ, pogrđuju

ih, mrže, pljuju po njima. Isto je podnosio Isus dok je vidljivo hodao zemljom, a isto podnosi u nama i danas kad nevidljiv tjelesnim očima ide našim ulicama i selima. No to je samo znak da smo Kristovi. I još nešto! Znak da će doći naše uskrsnuće, da će naša riječ biti zadnja, odlučujuća, spasonosna i pobjednička. Jer, krotkima pripada zemlja, ne nasilnima u javnosti.

Ipak vjernici trebaju postati agresivni u dobrom. Oni trebaju činiti pokoru, postiti, odricati se ne samo grijeha nego i sklonosti grijehu, javno zastupati nevinost, zakonitost svijeta i mo-

rala, pravdu, slobodu duha i savjesti, stvaralaštvo, te napadati ideologije kao najveće neprijatelje istine i čovjeka. Kršćanin vjernik zna da će pobijediti, da će preživjeti sve smrti zato svi očekuju njegov angažman u društvu i javnosti. On treba biti poput Ivana Krstitelja, glas koji više u pustinji nemorala, gaženja dostojanstva čovjeka i laži. On treba oštro tražiti obraćenje, jer u obraćenju leži zdravlje, sloga, napredak i radost čovječanstva. Vrijeme je da se vjernici jave za riječ u društvu. Inače će društva propadati. Vjernik je naime kvasac boljeg svijeta i svijetlo svijeta.

TRINAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Sloboda je čovjekova vrhunska vrednota. Za nju branitelji daju život. Slobodan čovjek može bez zapreka činiti ono što je dobro. Bit slobode je u tome: uvijek moći činiti ono što je moralno. Da bismo mogli biti slobodni za čestito, potrebno je najprije osloboditi se od vezanosti na razne interese i niže vrijednosti od onih koje čovjeka čine besmrtnim. Potrebna je «sloboda od» ako želimo biti «slobodni za». U čemu je tajna velikih ljudi u povijesti? Samo u tome što su bili slobodni za nove korake i ideje, što nisu bili vezani za prošlost.

Ti možeš biti slobodan. Za slobodu te je oslobodio Isus Krist. Kako? Tako da ti je osigurao da ćeš sve što ostaviš

radi njega stotruko dobiti i to već na ovome svijetu i daleko više u drugome. Isus je gospodar svijeta, prirodnih zakona, zdravlja, bogatstva, života i sreće. Prema tome kad si s njime ništa ne gubiš, nego naprotiv sve svoje čežnje ispunjaš i sve što si ostavio nalaziš umnoženo.

U čemu je naš problem? U tome što se fiksiramo na nešto ograničeno i sitno i ne vidimo velike perspektive i vizije koje stoje pred nama. Ne idi malen ispod zvizda, upozorava nas A. B. Šimić. Ti ćeš u životu biti samo toliko velik kolike su tvoje vizije. Oslanjaš li se na ograničene mogućnosti tijela ti ćeš stalno umirati i živjeti bez smisla. Ali ti si i duh, duhovna

duša. Tvojim mogućnostima nema granica. Oslanjaš li se na te svemoćne moći u sebi ti ćeš biti vrhunski čovjek naše domovine. Na tebi je da odlučiš, hoćeš li biti malen i nekoristan ili velik i blagoslovljen za druge. Ako već sada ostaviš sve da bi činio ljudima dobro i da bi bio slobodan, inteligentan, dobar tad ćeš na drugi svijet ponijeti cijelu zemlju, sve što si volio a ostavio, te ćeš već i ovdje biti nezrecivo sretan, velik, ljubljen, poštivan.

Život ti je dan u ruke i ti ga možeš neiskorištena pustiti da umre ili od njega načiniti slavu i besmrtnost. Danas odluči! Budi odvažan i hrabar! Podi za Isusom jer samo on je mogućnost tvoje veličine i tvoj vjeren prijatelj.

PISMO POŽEŠKOG BISKUPA OVOGODIŠNJIM KRIZMANICIMA

S Tobom želim stići na drugu obalu

Dragi krizmanici!

Približava se dan slavlja sakramenta vaše svete Potvrde. Po njem će Isus Krist ove godine potpuno prihvatiti za svoju braću i sestre nekoliko tisuća vas mladih iz naše Biskupije, i Duhom svoje ljubavi osposobiti da budete potpuno ugrađeni u njegovu Crkvu. To je jedan od najvažnijih događaja Požeške biskupije o desetoj obljetnici njezina utemeljenja. Radujem se s vama tom slavlju, te vas od srca pozdravljam, kao i vaše svećenike i vjeroučitelje, roditelje i kumove, sve koji su vam dobri i brižno pomažu da se što bolje pripravite za primanje sakramenta svete Potvrde.

Čovjek je najvažniji projekt

Isus Krist najbolje poznaje svakoga od vas, dobro vidi koliko u srcu čeznete za

velikim ostvarenjima u svom životu. On zna da je čovjek najveći i najvažniji projekt, kojeg trebate ostvariti da biste bili sretni. Stoga vam svojom ljubavlju, po sakramentima svete Crkve, posebno euharistije, želi biti suputnik, prijatelj i pomoćnik. Ne napustite ga ni u jednom trenutku, čvrsto mu pružite svoju mladenačku ruku i recite: Ti i ja krećemo danas zajedno veslati morem života, s tobom želim stići na drugu obalu, osvojiti pobjedničko mjesto proslavljenog čovjeka.

Osluškujte duhovni poziv

Minule korizme brojni među vama pridružili ste se našem Biskupijskom križnom putu mladih i zajednički posvjedočili da u križu prepoznajete znak one Isusove ljubavi, koja je išla za nas u smrt i otvorila za čovjeka neslućene, Božje mogućnosti života. Kolike li časti biti svećenik te pomagati ljudima da budu dionici toga života. Sigurno Isus Krist zove pojedine od vas da postanete svećenici. Dok razmišljate kako ćete oblikovati svoju budućnost, posavjetujte se sa svećenikom, porazgovorite o onome što u svom srcu

nosite kao ideal, za kojeg se isplati posvetiti cijeli život. S punim povjerenjem povjerite svoju odluku svećeniku ili vjeroučitelju. Oni će vas uputiti kako treba postupiti u slučaju da želite biti svećenik.

Sve vas, dragi krizmanici, pratim svojom molitvom, povjeravam zagovoru Isusove Majke Marije i od srca blagoslivljam.

Virovitičani i Pleterničani drugi u Hrvatskoj

Vjeroučenici OŠ fra Kaje Adžića iz Pleternice koji su predstavljali Požešku biskupiju na državnom natjecanju u Vinkovcima koje je održano od 7. do 9. svibnja osvojili su drugo mjesto. Vjeroučenici šestog razreda Ivan Budim, Ivana Uložnik, Antonija Jagodić i Valentina Šinko koje su za natjecanje pripremale vjeroučiteljice s. Donata Gravić i s. Leopolda Kefelja prije toga su pobijedili na biskupijskom natjecanju koje je održano u Požegi. Poseban poticaj pleterničkoj ekipi dali su sudionici Hodočašća učenika osnovnih škola u Voćinu 5. svibnja koji su ih nagradili velikim pljeskom kao i biskup Škvorčević koji im je tom prigodom uručio biskupijske plakete.

Po treći puta učenici Gimnazije Petra Preradovića iz Virovitice Filip Đurđević, Marija Jurković, Ana Vunak i Ivana Govejčić sa svojom vjeroučiteljicom s. Anom Oršolić predstavljali su našu biskupiju

na državnom natjecanju iz vjeronauka koje je ove godine održano u Vinkovcima 10. i 11. svibnja. Na biskupijskom natjecanju, u jakoj konkurenciji, pokazali su izvrsno znanje koje je svoj vrhunac doseglo na državnoj razini gdje su od samog početka natjecanja bili među najboljima. Za pobjedu su im nedostajala četiri boda tako da su osvojili drugo mjesto. (M. S.)

Škola iz Rešetara prva hodočastila u M. Bistricu

Međunarodni dan obitelji, 15. svibanj, na jedinstven način obilježila je Osovna škola «Ante Starčevića» Rešetari. Oko 300-injak učitelja, učenika i njihovih roditelja, te ravnatelj škole Tihomir Batalo, pohodili su hrvatsko nacionalno svetište Majke Božje Bistričke. Po dolasku u svetište sudjelovali su na pobožnosti Križnog puta, a prije povratka na zajedničkom misnom slavlju koje je predvodio vlč. Luka Slobodanac, župnik Župe Krista Kralja Rešetari.

U Mariji Bistrici, rektor svetišta Zlatko Koren, uz pozdravne riječi, naglasio je i činjenicu kako je ovo prva škola koja je sa svojim učenicima i djelatnicima organizirano hodočastila u svetište. Kao takva ostat će zapisana u Spomenici župe, rekao je. (V. M.)

Ekipe (u crvenom) OŠ iz Pleternice i ekipa virovitičke Gimnazije

Zahvalna misa požeških maturanata

Biskup msgr. dr. Antun Škvorčević u starodrevnoj crkvi sv. Lovre predvodio je 18. svibnja misu zahvalnicu za maturante šest požeških srednjih škola. U trenutku kada završava vaše srednjoškolsko obrazovanje vjerujem, kazao je biskup, da želite stati pred Boga te njemu, i svima onima koji su vam pomagali, izreći svoju zahvalnost. Biskup je dodao kako vjeruje da su zbog toga završetka jednog dijela svoga života sretni, ali presudno je pitanje kako ostvariti puninu svoga života. To je moguće, odgovorio je, samo ako se kroz život ide u zajedništvu s Isusom Kristom. (H.T.)

Hodočašće u Rim

DRUGO BISKUPIJSKO HODOČAŠĆE POŽEŠKE BISKUPIJE U RIM O 10. OBLJETNICI UTEMELJENJA

U Asizu na izvorima snažne i izazovne Franjine duhovnosti

Piše: **Ljiljana Marić**
Snimio: **Drago Šunjo**

Oko tisuću vjernika Požeške biskupije predvođeno biskupom mons. dr. Antunom Škvorčevićem sudjelovalo je od 27. travnja do 2. svibnja na drugom biskupijskom hodočašću u Rim o desetoj obljetnici utemeljenja biskupije.

Hodočasnički put vjernici su započeli u gradu svetoga Franje, u Asizu, 28. travnja, euharistijskim slavljem u gornjoj bazilici sv. Franje Asiškog kojeg je predslavio biskup Škvorčević u konceleciji s msgr. Jurom Bogdanom, rektorom papinskog hrvatskog Zavoda sv. Jeronim u Rimu i msgr. Josipom Devčićem, prepoštom Stolnog kaptola te ostalim svećenicima i redovnicima.

U temeljima biskupije i Franjina duhovnost

U uvodnom dijelu slavlja biskup je podsjetio kako je sv. Franjo, koji je živio u 12. stoljeću, u bogatoj trgovačkoj obitelji,

imao sve preduvjete za sretnu i sigurnu budućnost, ali «zagledan u Isusov križ Franjo se sav predao Isusu Kristu i svojih 46 godina učinio tako snažnim i izazovnim da one u duhovnom smislu traju do danas.» Na toj izazovnoj i snažnoj Franjinoj duhovnosti došli su se «napajati» i vjernici Požeške biskupije u čijim temeljima počiva i duhovno korijenje franjevac koji su upečatljivim djelovanjem obilježili crkvenu povijest njezinog prostora, posebno u vrijeme turske vladavine.

U propovijedi je biskup istaknuo kako je sveti Franjo bio primjer življenja čovjeka po Isusovu modelu. Upravo takav način života jedini koji čovjeku jamči siguran put prema Bogu. Biskup je kazao kako nam sveti Franjo može pomoći da se izdignemo iznad svojih uvjetovanosti i okvira koje nam je postavio sadašnji trenutak, kako onih socijalnih tako i gospodarskih i osobnih, kako ne bismo postali žrtve zadanog nego da uvijek iznova znademo pronaći Božji okvir postojanja te do kraja računati s Bogom.

Franjin model nije zastario

Neki u Hrvatskoj, upozorava biskup, smatraju da je takav model zastario i da je neznanstven uvjeravajući nas da trebamo živjeti po modelu kakav je smislio čovjek. Franjo je model življenja života po Božjim načelima živio bezkompromisno, do kraja i nije se u tome prevario. Neka sv. Franjo, kazao je na kraju biskup, po-

mogne svakome od nas da se u nama pokrenu Božji procesi kako bi u životu imali hrabrosti živjeti po onom modelu kojeg nam je svojim životom, smrću i uskrsnućem u nasljedstvo ostavio Isus Krist.

Nakon misnog slavlja hodočasnici su pohodili grob sv. Franje koji se nalazi u donjem dijelu bazilike koji se počeo graditi odmah po Franjinoj smrti gdje su se zadržali u sabranoj molitvi. Nakon toga se krenulo prema Monte Cassinu.

Priča o Asizu je priča o svetome Franji

Ako bi i jedan grad imao razlog da nosi ime čovjeka kojemu je na stotine načina urezao svoj pečat, onda je to Asiz, već stoljećima u pravom smislu riječi grad svetoga Franje. Danas milijuni ljudi daleko prije spoznavaju svetoga Franju nego gradić Asiz. Pa ako ga i poznaju, najčešće je to «poznastvo» u najužoj vezi sa svecem koji je u kršćanstvo, katoličku ekumenu unio ideal siromašne i jednostavne čistoće, poniznosti i poslušnosti – svega onoga što i najboljemu čovjeku manjka.

Asiz, umbrijski gradić srednje brežuljkaste Italije obiluje povijesnim spomenicima od antike do najnovijega vremena kao gotovo svaki talijanski grad, ali unatoč brojnosti i povijesnih crkava i osoba, priča o Asizu je priča o svetome Franji.

Smrt u Porcijunkuli

Na kojem mjestu je u Asizu Franjo rođen točno se ne zna, ali zna se da je umro u blizini male kapelice Porcijunkule s pjesmom na usnama. Porcijunkula, nekad samostalna kapela, od kraja 16. stoljeća sastavni je dio velike bazilike Svete Marije od Anđela, jedne od najvećih svjetskih crkava. U toj kapeli je sv. Franjo sastavio pravila svoga reda koja je usmeno odobrio Inocent III., a kasnije papa Honorije III. U njoj je i sveta Klara, ostavivši svoju obitelj, odrezala kose i oprostila se sa svijetom da bi po uzoru na Franju osnovala Red klarisa.

Hodočasničko misno slavlje u bazilici sv. Petra i pohod na grob pape Ivana Pavla II.

Došli smo se učvrstiti u vjeri,

U nedjelju 29. travnja, nakon prijedopnevnog razgledanja Rima, hodočasnici iz Hrvatske su zajedno s biskupom Škvorčevićem sudjelovali na angelusu sa Svetim ocem. Papa Benedikt XVI. tom je prigodom posebno pozdravio hodočasnike Požeške biskupije koji su, kako je papa kazao, došli na hodočašće u Rim o svojoj desetoj obljetnici utemeljenja. Potom su vjernici biskupije, kojima su se pridružili i hrvatski iseljenici, uglavnom s područja naše biskupije a koji sada žive u Norveškoj, sudjelovali na središnjem euharistijskom slavlju u bazilici sv. Petra, na oltaru katedre sv. Petra, na mjestu najsnažnije duhovne povijesti koju pozna Zapad. Slavlje je također predvodio biskup Škvorčević, u koncelecijaciji s mons. Jurom Bogdanom, rektorom papinskog hrvatskog zavoda sv. Jeronima i msgr. Petrom Rajićem iz Državnog tajništva Svete Stolice.

Hrvatski 14 stoljetni put vjernosti Isusu Kristu

Biskup Škvorčević je podsjetio kako su vjernici biskupije, nakon njezinog utemeljenja, na svom prvom biskupijskom hodočašću 1998. godine pohodili Rim, a sada nakon deset godina iskustva crkvenog zajedništva opet su ovdje da bi se učvrstili u vjeri, ohrabрили u nadi, ojačali u ljubavi.

– Želimo na grobu svetog Petra i na grobu utemeljitelja naše biskupije sabranim srcem izreći hvala za onaj dar vjere, nade i ljubavi koji su nam prenijeli, a mi

prihvatili. Želimo moliti da kao mlada mjesna Crkva ostanemo na tragu 14. stoljetne vjernosti hrvatskoga naroda Isusu Kristu, Katoličkoj crkvi i nasljedniku sv. Petra. Papa Benedikt XVI. progovorio je i uputio nam za vrijeme angelusa svoju očinsku riječ na hrvatskom jeziku i potaknuo nas da i ovdje u Rimu budemo molitelji za takvo važnu nakanu kao što su duhovna zvanja, posebice za svećenička zvanja naše biskupije – poručio je u uvodnom dijelu biskup Škvorčević.

U prigodnoj homiliji biskup je podsjetio kako je hrvatski narod od 7. stoljeća, odnosno tijekom svih 14. stoljeća svoga postojanja hodao putem zajedništva s Isusom Kristom. Hrvatski narod ne zna za neki drugi put kojem bi izgradio svoj

duhovni identitet nego upravo u krilu jedne, svete, katoličke i apostolske Crkve. Kada netko počne oblikovati svoj osobni, obiteljski, i narodni život iz Božjih inicijativa onda je to najtočniji put, ne samo za ovaj svijet nego i za vječnost.

Očinska pažnja Ivana Pavla II.

–Hvala ti Isuse što si svojim očima ljubavi pogledao i naš hrvatski narod te ga svrstao u svoj narod, u svoju crkvu koja već 2000 godina kroči ovom zemljom, ispunjavajući ljude svjetlom i snagom Božje ljubavi. Upravo danas smo ovdje kako bi se podsjetili na taj svoj katolički identitet te da smo narod, ne bez imena, nego baš po tom duhovnom identitetu zna se tko smo mi jer upravo ovdje u Rimu, na-

U kripti benediktinske opatije nalazi se grob svetog Benedikta s relikvijama, kojega su pohodili i naši hodočasnici.

Pohod sv. Benediktu u Monte Cassino

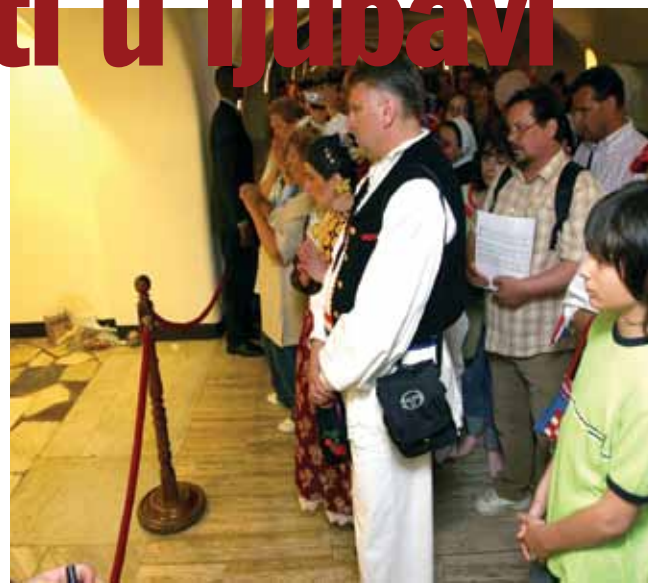
Nakon pohoda sv. Franji hodočasnici Požeške biskupije posjetili su benediktinsku opatiju Monte Cassino, mjesto boravka i djelovanja sv. Benedikta kako bi se spomenuli temelja vjere koju su na našim prostorima, osobito od Požege do Daruvaru u srednjem vijeku postavili benediktinci djelujući u svojim samostanima, od Sv. Mihaela u Rudini nedaleko Požege do sv. Helene u Daruvaru, odnosno Podborju. Sveti Benedikt se rodio u V. stoljeću u umbrijskoj Nursiji kao blizanc. Sestra blizankinja mu je postala kasnije svetom i časti se kao Sholastika. Matični samostan Benediktinskog reda osnovao je početkom VI. stoljeća u Monte Cassinu gdje je ustanovio pravila svoga reda, među kojima je posebno poznato: «Moli, čitaj i radi». Zajedničko svim ljudima koji su se okupljali oko njega bio je celibat, jednostavna prehrana, čvrsta pravila koja određuju vrijeme molitve, čitanja, rada i spavanja. Upravo kroz ova pravila Benedikt, koji je i zaštitnik Europe, napisao je i prvi europski ustav.

Uzor – hrvatski hodočasnik

Hrvatski hodočasnici nisu bili nepoznanica u vječnom gradu kroz njegova stoljeća. Prihvativši kršćanstvo prihvatili su i tradiciju hodočašćenja. Tu hrvatsku strast hodočašćenja, koju je u svoje temelje ugradila i Požeška biskupija, davno je prepoznao i veliki pjesnik Dante koji je hrvatskog hodočasnika ovjekovječio u svojoj »Božanstvenoj komediji« pjevajući o ekstazi sv. Bernarda:

Kao onaj što možda iz Hrvatske sada dolazi našu Veroniku zreti, što je se s davnog ne nasiti glada, već, dok se vidi, veli u pameti: Gospodine moj, Kriste, Bože pravi, takav li, dakle, bješe lik tvoj sveti?

ohrabriti u nadi i ojačati u ljubavi

sljednici sv. Petra rado su primali hrvatski narod i njihove vladare utvrđujući ih na Kristovom putu. Očinsku pažnju prema hrvatskom narodu posebno je iskazao papa Ivan Pavao II. koji je među prvim priznao dostojanstvo i nezavisnost hrvatske države, a na taj način i hrvatskog naroda – istaknuo je požeški biskup.

Dodao je, kako ovim hodočašćem vjernici Požeške biskupije žele još jednom zahvaliti sv. Petru i njegovim nasljednicima za svu onu dobrotu, plemenitost i ljubav koju su nam iskazivali u ime Isusa Krista, hrabreći nas, da unatoč silnim povijesnim poteškoćama ostanemo vjerni i ustrajni u okrilju Katoličke crkve.

– Danas u ovu baziliku donosimo naše hrvatske osjećaje sa slavonskih prostora, gdje živimo svu težinu ovog trenutka i nedavne prošlosti ratnih razaranja. Došli smo ovamo da još jednom povjerujemo ljubavi, praštanju i milosrđu, onim sposobnostima duha koje su veće od zla. Ljudsko srce nije stvoreno za nekoga drugoga nego za Boga. Stoga najveće dobro hrvatskom narodu čini

onaj tko ga približava Bogu. Stoga danas posebno mislimo na naše svećenike koji govore ono što je Isus Krist govorio. Što bi postao hrvatski narod u svom biću i duši bez služenja Katoličke crkve i njezinih svećenika – zapitao je biskup.

Pohod na grob pape Ivana Pavla II.

Dok se u Hrvatskoj u ovom trenutku počesto omalovažavaju vrijednosti koje su nas odgojile, dok se proziva Katolička crkva i njezino služenje, biskup je pozvao vjernike da na ovom hodočašću probude ponos što su Isusovi te da odluče da će čvrsto svjedočiti kako se isplati biti vjeran Bogu i s njime računati. Podsjetio je kako je kroz ovaj sveti prostor prošla povijesna povorka hrvatskih bogotražitelja u koju su se po drugi puta uključili vjernici Požeške biskupije s nadom da će se vratiti svojim kućama Bogom osnaženi. Isto tako je podsjetio kako je na taj isti dan i na tom istom mjestu prije 28 godina prvi puta u povijesti jedan papa služio misu na hrvatskom jeziku. Papa Ivan Pavao II. na kraju tog misnog slavlja, služenog

u povodu Branimirove godine, tada je kazao: »Dragi Hrvati papa vas voli, papa vas grli, papa vas blagoslivlja».

Te riječi u dušama mnogih vjernika odjekivale su i nakon misnog slavlja, kojem je nazočio i hrvatski veleposlanik pri Svetoj Stolica Emilio Marin, kada su u povorci predvođeni biskupom Škvorčevićem pohodili grob pape Ivana Pavla II., na kojem su mu još jednom zahvalili za dar mjesne crkve te mu povjerili svoje hodočasničke nakane, posebno ga zamolivši da zajedno s njima bude molitelj za požešku mjesnu crkvu da ostane vjerna Isusu Kristu i nasljedniku sv. Petra u Rimu, kako bi uzmogla izvršiti svoje evangeoske poslanje. Mnogima su još jednom potekle suze, bile su to i suze ljubavi, one čiste Kristove ljubavi kojom je papa ljubio svakog čovjeka i kojom još uvijek ljubi ali sada s nebeskih visina, ali i tuge što ga više nema među nama kao iskrenog i odanog prijatelja hrvatskog naroda, ali i suze radosti što je Katolička crkva imala papu koji je u svom životu istinski svjedočio Isusa Krista.

▲ Pohod grobu pape Ivana Pavla II. bio je posebno dojmljiv za svakog hodočasnika.

Bazilika sv. Petra

Bazilika sv. Petra, najveći kršćanski hram, izgrađena je u IV. stoljeću, i do tada je pregrađivana i dorađivana više puta. Kako je sjedište papâ nakon shizme u 14. stoljeću postao Vatikan, 1506. godine, po nalogu pape Julija II., počinje izgradnja nove bazilike koju su kroz 150 godina radili različiti majstori. Bazilika ima preko 15.000 četvornih metara. U raskošnoj glavnoj lađi najdojmljiviji je papinski oltar. U vrijeme pontifikata Aleksandra II. 1675. godine kipar Bernini u pozlaćenju bronzi izvodi Katedru sv. Petra, raskošnu kiparsku fantaziju na čijem oltaru su hodočasnici Požeške biskupije slavili misu. Na bazilici dominira Michelangelova kupola čija je gradnja počela 1546. godine, koju je kasnije sanirao naš znanstvenik Ruđer Bošković. S kupole, čija je visina s bazilikom 132,5 metara, pruža se prekrasna pogled na cijeli Rim!

U bazilici Svete Marije Velike, najstarijoj Marijinoj crkvi na zapadu, misno slavlje je predvodio kardinal Bernard Francis Law

Marija nas je hrabrila pod

Bazilika Sveta Marija Velika

Bazilika Sveta Marija Velika jedna je od patrijarhalnih crkava grada Rima koju je izgradio papa Siksto III. u V. stoljeću, odmah nakon općeg crkvenog sabora u Efesu koji je Mariju proglasio Božjom Majkom. Crkvu još zovu i Liberiana po papi Liberiju koji je trebao sagraditi hram na mjestu gdje ljeti u Rimu padne snijeg. Otuda crkvi naziv i Gospa snježna čiji se blagdan slavi početkom kolovoza. U 13. stoljeću crkva dobiva apsidu, a u 18. stoljeću pročelje. Crkveni toranj potječe iz 14. stoljeća i najviši je u cijelom Rimu. Kažu da ova crkva i njezin toranj imaju također i najharmoničnija zvona u Rimu.

U ovoj Bazilici svoju mladu misu slavio je suzaštitnik požeške biskupije, hrvatski blaženik Alojzije Stepinac 1930. godine.

U predvečerje Marijina mjeseca svibnja, 30. travnja, hodočasnici su se okupili na euharistijskom slavlju u najstarijoj Bogorodičinoj crkvi na zapadu, u Bazilici sv. Marije Velike koje je predvodio kardinal Bernard Francis Law, arhiprezbiter iste crkve u koncelecijaciji s biskupom msgr. Antunom Škvorčevićem i msgr. Jurom Bogdanom.

Ćiril i Metod povezali Hrvatsku s Marijinom bazilikom

– Srdačno Vas pozdravljam u ime svih tisuću hodočasnika Požeške biskupije iz Hrvatske u Rim, o desetoj obljetnici njezinog utemeljenja. Osobito smo radosni i zahvalni što Vi predvodite ovu svetu Eu-

haristiju u čast Majke Božje, u predvečerje marijanskog mjeseca svibnja, u ovoj časnoj bazilici. Našim hrvatskim marijanskim srcem želimo se zajedno s Vašom Uzoritosti povjeriti Njoj, najvjernijoj Odvjetnici i Majci, kako su je nazivali naši stari, da nam pomogne da ostanemo čvrsto ukorijenjeni u duhovnoj baštini vjere koju je hrvatski narod živio četrnaest stoljeća u krilu Katoličke Crkve. Želimo s Isusovom Majkom zahvaliti Bogu za desetljeće naše Biskupije, utemeljene prije deset godina na spomendan svetih slavenjskih apostola Ćirila i Metoda, kojima je papa Hadrijan II. u 9. stoljeću upravo u ovoj Bazilici odobrio liturgijske knjige na slavenskom jeziku. Uzoriti, molite za nas i s nama da naša mlada biskupija pod zaštitom Majke Božje ostane čvrsta u vjeri, utvrđena u nadi i bogata u ljubavi – kazao je na početku biskup Škvorčević.

Pozdravljajući požeške hodočasnike kardinal Law je kazao kako je ova bazilika upravo zbog odobrenja spomenutih liturgijskih knjiga na poseban način povezana s Hrvatskom i ostalim slavenskim zemljama. Biskup Škvorčević je dodao kako su u ovu baziliku kroz stoljeća dolazili i mnogi hrvatski hodočasnici, među kojima je bio i današnji hrvatski blaženik Alojzije Stepinac koji je 1930. u njoj slavio svoju mladu misu.

Marija je stalno bila na našem putu

U prigodnoj propovijedi biskup Škvorčević je istaknuo kako je Marija, Isusova majka, blagoslovljena žena koja je po-

stala Božja suradnica njegovog najvećeg djela kojeg je Bog izveo za čovjeka. Isus umirući na križu za čovjeka želi da nakon njegove smrti postoji jedna uzajamnost između učenika i njegove majke. Od tada je započela duga i silna povijesna uzajamnost između Isusovih učenika i njegove majke koja se zove Crkva.

–Uistinu nema Crkve bez prisutne Marije među njegovim učenicima. Ona neprestano skreće pozornost na osobu Isusa Krista, na njegovo djelo koje je izveo za spasenje čovjeka. Ta istina u našem narodu prisutna je tijekom 14 stoljeća naše povijesti. U brojnim svećstima diljem naše domovine ona je s nama trajno bila na našem hrvatskom putu, pod našim hrvatskim križevima kojih je tijekom povijesti bilo beskonačno mnogo. Pod tim našim križevima nismo se osjećali obeshrbljeni jer je ona bila uz nas, uvjeravala nas da u našim patnjama bdije ljubav njezina sina, onoga koji je išao u smrt za nas, da one patnje koje smo nosili tijekom povijesti jesu i patnje Isusa te da te patnje, kako nas je učio utemeljitelj naše biskupije, papa Ivan Pavao II., jesu spasonosno trpljenje – istaknuo je biskup Škvorčević.

Krunica u rukama i oko vrata

U nastavku propovijedi je kazao kako je Marija bila s nama i dok smo tijekom svoje povijesti uvijek iznova morali voditi bitke za opstanak zbog toga joj na ovom hodočašću u njezinoj najstarijoj crkvi

Vjernici su na ovom mjestu izrekli zahvalnost Mariji za prvo desetljeće svoje biskupije.

našim teškim hrvatskim povijesnim križevima

želimo zahvaliti za to, sasvim posebno, služenje Isusu Kristu u biću hrvatskoga naroda. Biskup je kazao da dok se spominjemo svojih patnja i trpljenja tijekom naše povijesti, ne smijemo zaboraviti ni nedavne patnje i trpljenja tijekom Domovinskog rata. Spomenuo je zatim kako je u ovoj bazilici pokopan papa Pijo V. čiji spomendan slavimo 30. travnja, a koji je 1571. godine hrabrio kršćanske vladare da učine nešto kako bi se i naši hrvatski krajevi oslobodili od otomanskog carstva. Isti papa je potaknuo cijelu kršćansku Europu da uzme krunicu u ruke i s njome vode životne bitke za opstanak. Nakon pobjede kršćanske vojske kod Lepanta 1571. papa uvodi blagdan Kraljice svete krunice. Biskup je kazao kako ne može ne spomenuti da smo i mi u nedavnom Domovinskom ratu uzimali krunice u ruke, a naši branitelji su ih imali na prsima. U tom ratu, zaključio je, nije pobijedilo oružje jer ga gotovo nismo ni imali nego je opet pobijedila molitva, Marija s Isusom koja nam je još jednom posvjedočila svoju opipljivost u teškom povijesnom trenutku.

U napasti su obitelji i mladi

Želimo zahvaliti Mariji, nastavio je biskup što je sudjelovala u Isusovom dijelu slanja Duha Svetoga da oživi Crkvu i promene Isusovu radosnu vijest kroz stoljeća i tisućljeća. Tu istu ulogu obavljala je i u našim marijanskim svetištima. Crkva u našem narodu nije naše djelo, mi se ponosimo što smo članovi Katoličke crkve ali sigurni smo da nam je ona to izmolila.

– Ne mogu drugačije misliti ni o našoj mladoj Požeškoj biskupiji. Vidim kolika je njezina uloga i u voćinskom i u pleterničkom svetištu, u Slavonskom Kobašu, odnosno Klostru, Suhopolju, Pakracu i

Jasenovcu i u drugim marijanskim svetištima. Ona nas okuplja kao što je okupila učenike u dvorani posljednje večer i ona svojom molitvom s nama i za nas doziva snagu Duha Svetoga te taj isti duh koji je oživio početke crkve oživljava i našu mjesnu crkvu, našu biskupiju. Ona je nošena vašom vjerom ali oživljena Duhom Svetim Božje djelo Marijinim zagovorom – poručio je biskup, izrekavši Mariji u ime hodočasnika još jednom hvala za svu onu dobrotu koju nam je kroz povijest iskazivala.

Biskup je na kraju upozorio kako kod nas ima nekih procesa koji se događaju u ovom trenutku i koji kao da nam žele našu kršćansku dušu uputiti na neke druge putove za koje mi ne znamo kakvi su i gdje završavaju, odnosno žele nas odvratiti od našega iskustva povijesnog kršćanskog puta i Katoličke crkve. Osobito su u napasti naše obitelji i mladi. Zbog toga je biskup pozvao Mariju koja je bila

moliteljica u velikoj obitelji, Crkvi, na njezinim počecima s apostolima da bude kao moliteljica prisutna u svakoj obitelji naše biskupije i našega naroda.

Na kraju misnog slavlja biskup je, prije nego što je s vjernicima izmolio molitvu predanja majci Božjoj za biskupiju, ali i za svakoga ponaosob, kardinalu Law uručio biskupijske plakete izdane prilikom utemeljenja biskupije i ređenja njezinoga prvog biskupa te pozvao kardinala na središnje slavlje 10. obljetnice, odnosno na Biskupijski euharistijski kongres.

▲ Hodočasnici ispred bazilike sv. Marije Velike nakon misnog slavlja s neizbježnim hrvatskim obilježjem.

▼ Biskup Škvorčević uručuje kardinalu Lawu biskupijske plakete te ga poziva u posjet Požeškoj biskupiji.

Grob pape iz naših krajeva

U bazilici je sahranjen i papa Siksto V., podrijetlom s naših obala. U njoj se nalazi i grob biskupa Fantinusa Valle iz Dubrovnika, papina legata na češkom dvoru, utemeljitelja gostinca i lazareta sv. Jeronima za kojega je davao vlastiti novac. Imao je biblioteku koju je ostavio Šibenskoj biskupiji. Bila je toliko vrijedna da je papa Siksto IV. izdao diplomu po kojoj će anatimizirati svakoga tko iz te knjižnice uzme ma i jedan list.

EUHARISTIJSKO SLAVLJE U BAZILICI SV. LOVRE PREDVODIO KARDINAL RUINI, DUGOGODIŠNJI SURADNIK PAPE IVANA PAVLA II.

Ivan Pavao II. Primjer svakodnevnog

Sveti Lovro izvan zidina

Bazilika sv. Lovre je jedna od sedam rimskih crkava u koje hodočaste rimski vjernici i ostali hodočasnici u vrijeme proglašenja jubilar-nih crkvenih godina. Na današnjem mjestu bazilike car Konstantin IV. dao je sagraditi kapelu Lovri u čast pored mučenikova groba.

Na samom grobu car je dao podići oratorij koji je tijekom vremena zamijenjen novom crkvom koju je dao sagraditi papa Siksto III. u V. stoljeću. Obje su se crkve spojile u jednu bazilikalnu crkvu do sredine 13. stoljeća, za pape Honorija III. Pod oltarom crkve u kovčegu su pohranjene moći sv. Lovre, sv. Stjepana i sv. Justina. Tu je i sarkofag pape Pija IX., kao i moći svih svetaca koje je on proglasio u vrijeme svoga pontifikata.

Za svoju biskupiju hodočasnici su posebno molili zaštitnika sv. Lovru u istoimenoj bazilici gdje se nalazi i njegov grob.

Bazilika sv. Lovre izvan zidina posebno je draga vjernicima Požeške biskupije jer je sv. Lovro njezin zaštitnik, a dekret o njegovom proglašenju zaštitnikom biskupije svečano je pročitao upravo u ovoj bazilici za vrijeme Prvog biskupijskog hodočašća u Rim 1998. godine. Zbog toga je i ovog puta euharistijsko slavlje u bazilici sv. Lovre bilo neizostavni dio ovogodišnjeg hodočašća. Svečano euharistijsko slavlje 1. svibnja predvodio je kardinal Camillo Ruini, generalni vikar pape Benedikta XVI. za Rimsku biskupiju, uz koncelebraciju biskupa msgr. Škvorčevića i msgr. Juru Bogdana te drugih svećenika. Pozdravljajući kardinala požeški biskup je kazao:

Molitva sv. Lovri za čvrstoću vjere

»Mi, tisuću hodočasnika Požeške biskupije iz Hrvatske, svećenici, redovnici i redovnice, bogoslovi i vjernici laici, nazočni u bazilici sv. Lovre izvan zidina, prigodom biskupijskog hodočašća u Rim o prvom desetljeću naše mjesne Crkve, radosni smo što Vas možemo pozdraviti i izraziti Vam naše osjećaje sasvim osobitog uvažavanja i dubokog poštovanja. Od srca zahvaljujem za Vašu spremnost da predvodite ovu svetu euharistiju i na taj nam način vidljivo uprisutnite našega utemeljitelja, Slugu Božjega papu Ivana Pavla II, kojemu ste dugo godina bili generalni vikar za Rimsku biskupiju.

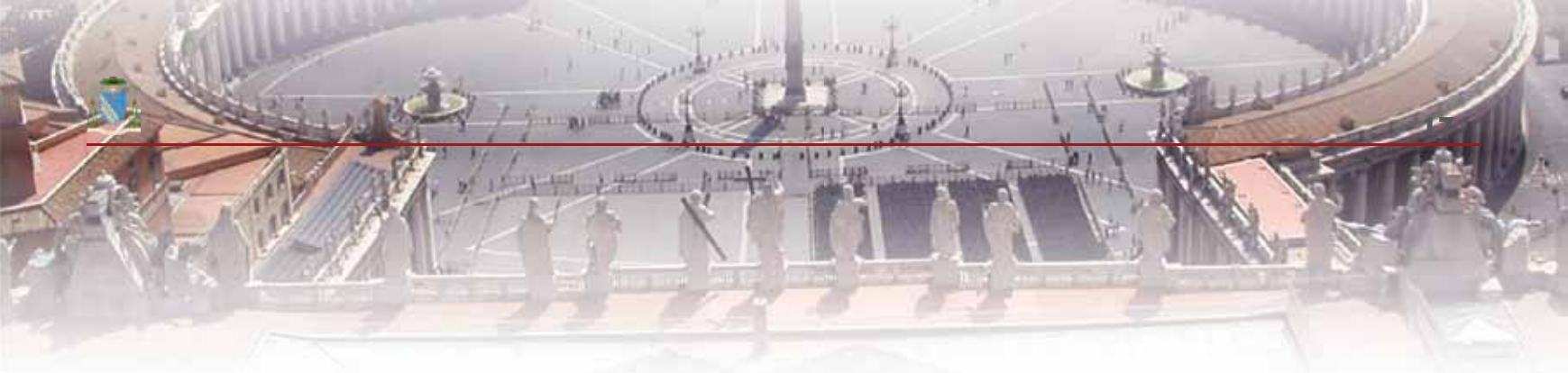
Naša mlada biskupija je povezana s Rimom i po svom nebeskom zaštitniku sv. Lovri, kojemu je posvećena srednjovjekovna crkva u Požegi, koja je preživjela razaranja u vrijeme otomanske okupacije u 16. i 17. stoljeću. Ovdje, na mjestu posvećenom mučenštvom i grobom sv. Lovre, želimo zajedno s Vama, Uzoriti, uzdići našu poniznu molitvu Bogu, da nam po zagovoru našega Svetog Zaštitnika pomogne da ostanemo čvrsti u vjeri usred suvremenih zamki i napasti, i vjerni kršćanskim vrednotama, koje je hrvatski narod živio četrnaest stoljeća u krilu Katoličke Crkve. Uzoriti Gospodine! Nama su dobro poznata Vaša neumorna nastojanja zajedno s Petrovim Nasljednikom oko zaštite života i dostojanstva čovjeka i obitelji u skladu s Božjim planom. Vašu pastirsku revnost i dobrotu osjetili smo i mi u Hrvatskoj, napose za vrijeme rata prije petnaest godina, kad su Vašim dragocjenim zauzimanjem primili pomoć brojni prognanici iz naših krajeva.

Uzoriti, od srca hvala za zajedništvo vjere i ljubavi koje ste nam iskazali. Naša srca su spremna slaviti s Vama sveta otajstva Isusove smrti i uskrsnuća na spomen sv. Lovre mučenika.«

Lovro je jedan od najglasovitijih mučenika

Zahvaljujući na pozdravnim riječima i na ovom hodočašću snaženja vjere požeške mjesne crkve kardinal Ruini je istaknuo kako je bazilika sv. Lovre jedan od znakova velikog povijesnog hoda Isusa Krista kroz čitavu ljudsku povijest. Izgrađena je iznad katakombi, u kojima je bio pokopan i mučenik sv. Lovro, ubijen 258. godine. Iako je prva kršćanska crkva imala nebrojno mnoštvo mučenika, sv. Lovro je svakako bio jedan od najglasovitijih mučenika iz prvih kršćanskih vremena. Kardinal je ukratko podsjetio na njegov životopis i okrutnu smrt koju je doživio. Od Lovre su njegovi mučitelji tražili da im preda blago Crkve, a on im je pokazujući na siromahe odgovorio da su oni najveće blago te crkve. Sv. Lovro, dodao je kardinal, poučava da se ljubav prema Kristu mora pokazivati i biti ujedinjena u našoj konkretnoj ljubavi prema bližnjemu i bratu čovjeku.

darivanja ljudima iz ljubavi prema Bogu

Papinski hrvatski zavod sv. Jeronima

Hrvatski zavod sv. Jeronima trebao je djelovati pod tim imenom zahvaljujući biskupu Strossmayeru od 1901. godine. Zbog političkih pritisaka, pogla-

vito s bečkog dvora, papa je morao promijeniti svoj ukaz tako da mu je ipak ostalo ilirsko ime. Danas su u Zavodu studenti ili svećenici koji pohađaju visoka učilišta. U Zavodu je kao svećenik na studijskom usavršavanju boravio i naš biskup Antun Škvorčević. Današnja zgrada potječe iz 1940. godine. Izvana je Zavod, koji od 1971. godine nosi službeno ime Papinski hrvatski zavod sv. Jeronima, ukrašen mozaicima Joze Kljakovića s temama iz hrvatske prošlosti. U predvorju Zavoda su dva kipa Ivana Meštrovića, Siksta V. i sv. Jeronima. Zavod ima i bogatu zbirku slika i poprsja te veliku knjižnicu za potrebe specijalizacija i studija.

Kardinal Ruini, koji je 24 godine su-rađivao s papom Ivan Pavlom II., podijelio je s vjernicima Požeške biskupije iskustvo njihovih međusobnih susreta, ističući kako se uvijek divio njegovoj cjelovitoj predanosti povjerenju u Boga.

Kršćanska radost darivanja

– Vidio sam koliko je s tim povjerenjem bio sposoban trpjeti i podnositi sve tegobe, sve iz ljubavi prema Bogu. Vjerujem da su vam poznate riječi koje je izrekao, neposredno prije svoje smrti, časnoj sestri koja je bila u blizini. Kazao je: 'Pustite me da se vratim u Očevu kuću'. U stvari Ivan Pavao II. nikada se nije odijelio od Gos-

podina i tajna njegovog velikog uspjeha, djelovanja i rada je njegova povezanost s Bogom. U današnjoj prvoj poslanici čuli smo riječi apostola Pavla koji kaže: 'Gospodin ljubi one koji daruju s ljubavlju'. Ivan Pavao II. bio je divan primjer svakodnevnog radosnog darivanja ljudima iz ljubavi prema Bogu – posvjedočio je kardinal Ruini.

O toj kršćanskoj radosti darivanja, dodao je kardinal, govori i sadašnji papa Benedikt XVI. Temelj te radosti je taj što se Bog trajno i zauvijek darovao nama kroz žrtvu svoga Sina Isusa Krista. To je ujedno dar koji ujedinjuje ovaj život s vječnim životom. Upravo stoga,

dodao je kardinal, molimo da ovaj most između zemaljskog i vječnog života pređemo zajedno s Isusom Kristom kako bismo postigli radost vječnog života. Na kraju je kardinal našoj mladoj biskupiji zaželio da onaj polet u naviještanju i življenju radosti kršćanskog života ostane i u svim godinama njezinog daljnjeg postojanja.

Biskup Škvorčević je na kraju slavlja još jednom zahvalio kardinalu na predvođenju slavlja te mu uručio dvije medalje iskovane prigodom utemeljenja biskupije i ređenja prvoga biskupa, pozivajući ga ujedno na slavlje 10. obljetnice utemeljenja biskupije.

▲ Kardinal Ruini posebno je vjernicima Požeške biskupije svjedočio o svojoj bliskoj suradnji s papom Ivanom Pavlom II.

Obilazak rimskih znamenitosti

Za vrijeme boravka u Rimu hodočasnici su obišli mnoge vrijedne sakralne i kulturne spomenike, od Hrvatskog zavoda i crkve sv. Jeronima čije je gradnja počela za pape Siksta V. 1588. godine do bazilike sv. Križa Je-

ruzalemskog, bazilike sv. Ivana Lateranskog, bazilike sv. Klementa, bazilike sv. Petra u okovima i bazilike sv. Pavla izvan zidina. Isto tako hodočasnici su obišli i poznate rimske trgove: Piazzu Navonu, Piazzu Veneziu s Ol-

tarom domovine i Venecijanskom palačom, Španjolski trg i Piazzu del Popolo. Zatim su razgledane i Kalistove katakombe, Forum Romanum, Kapitol, Koloseum, Pantheon i druge poznate rimske znamenitosti.

▼ Hodočasnici pakračke župe Uznesenja BDM i požeške župe Duha svetoga u bazilici sv. Lovre.

AUDIJENCIJA S PAPOM BENEDIKTOM XVI. NA TRGU SV. PETRA

Papa Benedikt: Jamčim vam svoju očinsku podršku

Čekajući Svetog Oca na Trgu sv. Petra požeški hodočasnici pjevali su hrvatske marijanske i domoljubne pjesme.

Hodočašće Požeške biskupije u Rim imalo je svoj vrhunac na audijenciji s papom Benediktom XVI. na Trgu sv. Petra. Tisuću vjernika mlade požeške mjesne Crkve, čekajući Papu, oduševljeno je pjevalo hrvatske marijanske i domoljubne pjesme, uz vijorenje hrvatskih zastava, tako da su privlačili pozornost hodočasnika iz drugih zemalja, koji su također nazočili audijenciji, a koji su to pjevanje u jednom trenutku i sami podržali dajući

ritam pljeskanjem ruku. Nezaboravan je bio osjećaj kada je Sveti Otac na hrvatskom jeziku pozdravio hodočasnike Požeške biskupije.

– S osobitom radošću pozdravljam vas, drage vjernike iz Požeške biskupije predvođene biskupom Antunom Škvorčevićem, pristigle u prigodi obilježavanja desete obljetnice njezinoga osnutka. Sretan sam što ova mlada mjesna Crkva vjerno čuva stoljetnu kršćansku tradiciju svojih preda, koju

će uskoro potvrditi i Euharistijskim kongresom. Dok vama i vašim obiteljima udjeljujem poseban apostolski blagoslov, jamčim vam svoju duhovnu blizinu i očinsku podršku - kazao je Papa, nakon čega je uslijedio gromoglasan odgovor naših hodočasnika.

Audijencija je završila osobnim susretom Pape s našim biskupom Antunom koji mu je tom prigodom uručio prigodan dar o 10. obljetnici utemeljenja Biskupije.

Dar Požeške biskupije Svetom Ocu

Naslovnicu albuma »Prvo desetljeće Požeške biskupije« ručno izrađenu srebrnim ornamentima na bijeloj koži opremio je prof. Hrvoje Ljubić.

Album pod naslovom Prvo desetljeće Požeške biskupije u Hrvatskoj 1997.-2007. dar je tisuću vjernika Požeške biskupije Njegovoj Svetosti Benediktu XVI. prigodom njihova hodočašća u Rim od 28. travnja do 2. svibnja 2007. godine, za sjećanje na spomenutu obljetnicu uspostave svoje mjesne Crkve. Naslovnicu albuma ručno izrađenu srebrnim ornamentima na bijeloj koži opremio je prof. Hrvoje Ljubić, umjetnik iz Zagreba. Na križu u gornjem dijelu nalazi se grb pape Benedikta XVI., a u donjem dijelu grb Požeške biskupije. U sredini križa je natpis »Prvo desetljeće Požeške biskupije u Hrvatskoj 1997.-2007.« Na njegovoj lijevoj strani nalazi se slika požeške Katedrale, a iznad nje lik Njezine Zaštitnice – sv. Terezije od Isusa (Avilske). Desno je reljef Biskupskog doma u Požegi sa srednjovjekovnom crkvom sv. Lovre, sveca zaštitnika Požeške biskupije, iznad koje se nalazi njegov lik. U donjem dijelu desno izranja lik Sluge Božjega pape Ivana Pavla II., utemeljitelja

Požeške biskupije, a na suprotnoj strani portret bl. Alojzija Stepinca, nekoć nadbiskupa Zagrebačke nadbiskupije, čijom podjelom je utemeljena Požeška biskupija. Na prvoj stra-

nici je posveta Njegovoj Svetosti Benediktu XVI., a potom slijede fotografije najznačajnijih pastoralnih događaja od utemeljenja Biskupije, iz godine u godinu sve do danas.

MARIJAN BUŠIĆ, SUVLASNIK I ČLAN UPRAVE TVRTKE POTOMAC

Najveća sigurnost je u Isusu Kristu

Piše: **Višnja Mikić**

Marijan Bušić, suvlasnik je i član Uprave tvrtke Potomac, poznatog proizvođača kravata Croata, hrvatskog branda koji je postao svjetski prepoznatljiv. Osim toga ravnatelj je i ustanove Academia Cravatica koja je osmislila niz projekata u cilju promicanja kravate kao dijela hrvatske i svjetske kulturne baštine te Hrvatske kao domovine kravate.

• **Poznato je kako kao katolički gospodarstvenik prvenstveno radite u skladu s kršćanskim načelima te kako vaši zaposlenici nikada ne rade nedjeljom, a subotom rijetko!**

– Govorite o načelima, a ja bih radije o ljudima. Za razvoj kompanije ključni su ljudi. Ako hoćeš blagoslov, onda slušaj Gospodina, Oca Nebeskoga. Nedjeljom bismo radili samo zbog nekih izvanrednih razloga, npr. zbog velike narudžbe, da se izbjegne velika šteta, ali samo iznimno. U tom smislu Isus dopušta da se »subotom izvuče magare iz čatrnje«. Radnik treba biti dostojan svoje plaće. I tu se mora naći prava mjera, u smislu pravednosti i razboritosti.

Treba misliti i na potrebite

• **Tvrtka Potomac stipendira učenike i studente, nadarenu djecu slabijeg imovinskog stanja, ali ih ne obvezuje na zaposlenje isključivo u Potomcu. Odazivate se i na humanitarne akcije...**

– Zapamtio sam pojam 'pabirčenja', iz vremena dok su moji roditelji imali vinograd. Još tada sam čuo kako nije u redu sve sam pobrati, nego treba ostaviti i za one koji su u većoj potrebi. To što nešto pomažem, reći ću da je sebično s moje strane, jer to radim da bih bio u društvu s Isusom Kristom. Time ja ništa ne gubim, nego osjećam da dobivam najviše što se može: zajedništvo s Isusom.

• **Vrijedno je Vaše zanimanje za naš kraj tijekom Domovinskog rata i obnove. Svoje domoljublje pokazali ste i otvaranjem proizvodnih pogona u Davoru i Novoj Gradišci i kroz zapošljavanje većeg broja ljudi. Kako je došlo do odluke o ulaganju u ovaj kraj?**

– Nije upitno da se pomogne, ključno je kako pomoći! Kod ovih ulaganja riječ je o organskom prožimanju. U rodni kraj vratio sam se, odnosno moj partner Zlatko Penavić i ja, poslovno smo došli, zbog konkretnog čovjeka, Alojza Jakirčevića. Još kao načelnik općine Davor pokazao je razumijevanje i borio se za svoje mještane, da se otvori pogon, prvi u povijesti Davora. U tom pogonu proizvodnje kravata danas

radi pedesetak ljudi. Sada smo u novogradiškom Industrijskom parku izgradili halu za proizvodnju košulja.

Možemo imati najbolje gospodarstvo

• **Novogradiški kraj izranjen je ratom, gospodarstvo je jako stradalo. Koje su mogućnosti razvoja gospodarstva u Brodsko-posavskoj, Požeško-slavonskoj i dr. županijama na području Požeške biskupije, kako ono može stati na sigurne noge?**

– Ja ću obratno pitati: jesu li ikad ta područja bila na sigurnim nogama i postoji li u povijesti uopće sigurnost, osim u Isusa Krista! Vidimo Davida u vrijeme ugroze i ogromnog napada, a to smo i mi nedavno imali. Ponekad imam osjećaj kao da su nam oči zatvorene. Na ovako čudesnoj pobjedi može se napraviti najbolje gospodarstvo na svijetu, jer smo, kao Židovi, imali iskustvo izlaska iz Egipta i čudesnog oslobođenja, preko Gideona, preko Davida. Proslavimo Gospodina, krenimo, sve je pred nama otvoreno. Možemo biti najbolji. Krivo mi je što se neki u mom rodnom kraju osjećaju kao da je taj kraj od Boga zaboravljen. Ni slučajno! To je samo slaba vjera!

• **Koliko poslovni čovjek, kao Vi, stigne pronaći vremena za obitelj, rodbinu, trenutke opuštanja?**

– U isto vrijeme sam obiteljski čovjek, poslovni čovjek, vjernik... Za mene to nije

odvojivo. Volim pisanu riječ, ja sam, kako kaže moj prijatelj književnik, Božidar Prosenjak, više 'usmen' nego 'pismen'. Neke rado potičem da pišu, druge bih radije, kad bi me htjeli poslušati, potaknuo da prestanu pisati. Što se tiče opuštanja u prirodi, još kao mladić, na obroncima Psunja nikako se nisam mogao odlučiti koje je vrijeme najljepše na tim obroncima: proljeće, ljeto, jesen (čudesne su jeseni slavonske) ili zima? U tom okruženju sam poželio svu ljepotu, koju je Bog dao, dijeliti sa svojom Anom koju sam zaprosio na obroncima Psunja. Imamo šestoro djece, kćer i pet sinova. U odgoju je najvažniji primjer i jedna prava mjera zahtjeva, ali i slobode.

▲ Marijan Bušić nije zaboravio svoj rodni Davor gdje je otvorio prvi pogon za proizvodnju kravata.

Vaša poruka gospodarstvenicima?

Poduzetnik sam, može se reći da sam i gospodarstvenik, utoliko što se unutar gospodarstva moja djelatnost vidi, ali ne samo unutar gospodarstva, već i unutar kulture, vjere... Pogledajmo Isusa Krista! Kakva sposobnost i kakvo poduzetništvo je tu na djelu! Odlučio je spasiti sve u čovječanstvu što se spasiti dade. Zato čestitam svim poduzetnim ljudima! Čestitam vama koji ste poduzetni, pa ste pokrenuli ovaj časopis. Čestitam HBK i blagopokojnom Papi Ivanu Pavlu II koji je poduzeo pothvat da se osnuje Požeška biskupija. Čestitam njezinu desetu obljetnicu! Neka u svima nama živi Duh Božji, koji nas tjera da kroz poduzetništvo uđemo u Kraljevstvo nebesko.

Župnik
msrg. Vladimir
Škrinjarčić

ŽUPA SVETOG JOSIPA U SLATINI

Ljepota naše župe su brojni aktivni vjernici

Piše: **Marija Mikolić**

Slatinska župa sv. Josipa živo je vrelo duhovnog života u kojem kroz molitvu, pjesmu ili pružanjem pomoći bližnjemu djeluje više od sedam tisuća duša. Župna crkva sv. Josipa, smještena u centru Slatine i okružena parkom, sagrađena je početkom stoljeća u gotskom stilu, s dvije pokrajnje lađe, a njenu unutrašnjost, uz glavni oltar sv. Josipa, ispunjavaju i oltari Presvetog Srca Isusova, Bezgrešnog začeca Blažene Djevice Marije, sv. Antuna i Male Terezije.

Učimo što znači biti čovjek

– Ljepotu naše župne crkve i cijele župe čine aktivni vjernici koji se, uz misu, gotovo svakodnevno okupljaju u skupinama i zajednicama – kaže župnik, msrg. Vladimir Škrinjarčić. Prva slatinska župa ponosna je na bogato prisustvo neokatekumena, kojih je čak 80, podijeljenih u tri skupine, od onih najmlađih, od 13 godina, do vjernika u mirovini. Među njima ima i cijelih obitelji. Dio mladih, među kojima su i studenti, u neokatekumene je ušao nakon iskustva u križarima. Neokatekumeni su među revnijim zajednicama u župi koji se sastaju tri puta tjedno.

Uz župnika, o vjernicima skrbi i vikar, vlč. Stjepan Škvorc, koji se mladim župljanima približio nešto drugačijim putem.

– Imamo svoju malonogometnu ekipu, zapravo klub »Blaženi Ivan Merz«, s kojim igramo već gotovo tri godine. Neću reći da mali nogomet čini čuda, nego samo pojasniti da nam je svima cilj

biti što bolji ljudi. Kada igramo, nema psovke, nema ljutnje, nema prijetnji ni tučnjave. Samo smo prijatelji koji uživaju u igri. Na neki način učimo što znači biti čovjek, jer je to osnova svake druge, duhovne nadogradnje. Mladi će, nakon toga, baš svaki od njih, već pronaći svoj put prema Bogu – kaže vlč. Stjepan, koji predaje vjeronauk u slatinskoj srednjoj školi Marka Marulića.

Župa ima tri zbora

Dio mladih aktivno se uključio i u animiranje liturgije. Profesor hrvatskog jezika Damir Balković radi s mladim čitačima koji Božju Riječ čitaju na nedjeljnim misama u 8, 9.30, 11 i 19 sati. Na svim nedjeljnim misama sudjeluju pjevački zborovi, župa ih ima čak tri. Zbor mladih, kojeg čine završni razredi osnovnih škola i srednjoškolci, vodi Dario Vrbaslija, student treće godine teologije, a mješoviti pjevački zbor »Anđeli mira« te dječji zbor vodi s. Dionizija.

Najvažnija župna događanja, najave, informacije o životu župe i duhovni nagovor izneseni su svake nedjelje u župnom listiću, kojeg uređuju studenti Ana Dedić i Dario Vrbaslija. U župi djeluju i dvije molitvene zajednice: MIR i »Svjetlo malo«.

U župi žive sestre Presvetog Srca Isusova, s. Presentata, s. Kristina, s. Konzulata, s. Anastazija te s. Dionizija koja u radu sa slatinskim osnovcima dobiva samo najljepše riječi. Preuzela je službu

DVIJE ŽUPE – JEDNA CRKVA

Dekretom požeškog biskupa iz 2003. godine, Slatina je podijeljena na „staru“, Župu sv. Josipa, te novu, Blaženog Ivana Merza. Izgradnja nove župne crkve i pastoralnog centra još je uvijek u fazi nabave dokumentacije, pa se zasad u župnoj crkvi sv. Josipa krste župljani obje župe, a župnik zbog toga vodi dvostruke matice te mora dobro paziti kojoj župi tko pripada jer je župnik obaju župa.

sakristanke i brine se o cvijeću, a ponekad svira i orgulje na misi.

Caritas kao svjedok djelatne vjere

I dok se u župi iz godine u godinu neminovno mijenjaju zajednice i skupine koje djeluju unutar nje, jedna ostaje nepromijenjena. Riječ je o posebnom ponosu Župe sv. Josipa – Caritasu, koji čine volonteri svih generacija, spremni za dobra djela. Pomoć u hrani, novcu, sufinanciranje ljetovanja siromašnih mališana, pohod starih i nemoćnih, pomoć u učenju – samo su neke od akcija po kojima je slatinski Caritas živi svjedok djelatne vjere.

– Uvijek nas se najviše dojmi Dan bolesnika, kada organiziramo zajedničku ispovijed, misu i druženje za sve one župljane koje bolest i starost cijele godine vežu uz bolesničku postelju. To je jedini dan kada napuste svoj dom i ovdje provedu vrijeme u molitvi i razgovoru koji im, vjerujemo, pomogne u nošenju bolesničkog križa – kaže Višnja Kazner, voditeljica slatinskog Caritasa i koordinatorica Caritasa za Požešku biskupiju. Djelovanje Caritasa, koji godišnje opskbi i do stotinjak obitelji, prepoznale su i društvene institucije, te privatnici. Caritas danas, uz Biskupiju, surađuje i s Gradskim društvom Crvenog križa, školama, Lions klubom, Centrom za rad i socijalnu skrb, a zahvaljujuću dobročiniteljima, onima najpotrebnijima pomaže bonovima za kruh, u suradnji sa slatinskim pekarima. Svima njima u ime svih onih kojima je pomoć potrebna posebno je od srca zahvalna voditeljica Višnja.

Nedjeljna misa slavlja neizostavni su dio života mnogih slatinskih vjernika, kako mladih tako i starijih.

Snimila: Marija Mikolić

OBITELJ RUŽICE I JOSIPA VUKAŠINOVIĆ IZ VELIKE S PETNAESTERO DJECE
NAJBROJNIJA JE OBITELJ POŽEŠKE BISKUPIJE

Bog nam je dao hrabrost da se ne bojimo života

Piše: Ljiljana Marić

U župnoj crkvi sv. Augustina u Velikoj na Uskrsni ponedjeljak, biskup msgr. dr. Antun Škvorčević za vrijeme svečanog misnog slavlja krstio je Samuela, petnaesto dijete iz obitelji Ružice i Josipa Vukašinović, najbrojnije obitelji Požeške biskupije. Bio je to dan, kako je na misnom slavlju pjevala cijela obitelj, što ga stvori Bog, za radost i vječnost.

Svjedoci smo da u Hrvatskoj ima sve manje djece, kazao je biskup, dodajući da je očito da je djece manje tamo gdje su bolji materijalni i gospodarski uvjeti.

Želio bih zbog toga izraziti svoju radost, nastavio je je biskup, što jedna obitelj sa svojim petnaestim djetetom postaje izazovna obitelj baš u ovim našim procesima koji idu prema tome da kažu da je život samo ono što materijalno. Međutim, što će nam materijalno ako nema djece, ako nema novog života.

Svjedočanstvo života za vječnost

Ne zna nitko tako dobro i točno što je život, ističe biskup, doli onaj koji nas je stvorio. On nam stalno govori da smo stvoreni za nešto više nego što je ovaj materijalni svijet. Bog je kroz svoga Sina Isusa Krista, kroz njegovu patnju, smrt i uskrsnuće, dokazao da je život jači od smrti. Kada Isusa isključimo iz svoga života mi smo ubili početnika života. Kada su nas u Hrvatskoj počeli učiti da je dobro imati malo djece, jedno - dvoje ili nijedno, onda su nas, objašnjava biskup, počeli učiti kako biti protiv života. Kada su nas počeli poučavati, pa još i zakon donijeli, da se može učiniti abortus, onda su nas počeli učiti da budemo ubojice života.

Odakle ta svijest da se smije biti protiv života, upitao je biskup Škvorčević te dodao da mi koji jesmo živi sve činimo da ovaj naš život potraje i da bude što bolji i lakši. S druge strane da živimo što lakše dopuštamo si da smijemo ubiti nerođeno. Tu se na neki način svrstavamo među one koji su ubili početnika života. Neka ovaj Uskrs, dodao je biskup, bude poticaj da si svatko od nas postavi pitanje kako se odnosimo prema životu i što je za nas život. Obitelj Vukašinović svjedoči kako se umnaža život za vječnost.

Čovjek je najveće blago neba i zemlja

– Čovjek je najveće blago koje postoji i za Boga i za ovu zemlju. Bili blagoslovljeni vi i sva vaša djeca i neprestano rasli onom životnom snagom koju u čovjeka može unijeti samo snaga Isusova duha. Vjerujem da nam ovakve brojne obitelji osiguravaju budućnost hrvatske domovine – kazao je na kraju slavlja požeški biskup poručivši ostalima da s poštovanjem i zahvalnošću susreću takve brojne obitelji te ih podupiru u njihovom nastojanju istinskog shvaćanja života. A početak istinskog shvaćanja života, svjedočio je otac Josip, nije u njegovom životu išlo lako. Kada je prije 24 godine sklopio brak s Ružicom nije ni sanjao da će jednoga dana imati petnaestero djece

– Beskoristan sam sluga Božji. Nikada nisam planirao brojnu obitelj i da nije Isus ušao u moj život ne bi nikada imao više od dva sina koja sam tada trenutno imao. Gospodin je drugačije htio tako da mi je dao hrabrost da se ne bojim života. Nije me strah što će djeca biti i kakvi će biti jer znam da je sve u Božjoj ruci, Bog sve vodi a mi s trebamo truditi koliko možemo da ga slijedimo i da budemo radosni kršćani – ističe 54-godišnji otac Josip.

Put od nevjernika do vjernika

Do svoje 31 godine života Josip se nije niti molio niti odlazio u crkvu, za razliku od njegove supruge koja potječe iz praktične vjerničke obitelji u kojoj joj je sestra blizanka redovnica, dvije sestrične

redovnice, a dva bratića su bili svećenici. Njezino svjedočanstvo vjere za njega je bila prekretnica, pogotovo njezino uvjerenje da se u Međugorju ipak ukazala Gospa, što je Josip u početku smatrao izmišljotinom. Nakon što je i sâm otišao u Međugorje u njemu se snažno probudila vjera te je odmah htio prodati kući i preseliti se tamo, ali ubrzo je shvatio da onaj mir koji je našao u Međugorju može naći u Velikoj kroz svakodnevno sudjelovanje na svetoj misi. Za brojnu obitelj prije svega zahvaljuje supruzi Ružici uz koju se, kako kaže, uvijek šlepao jer ona je uvijek htjela dijete više.

– Ide nekako, ali da su mi još jedne ruke lakše bi išlo. Sve ovo ima smisla, za televiziju nemam vremena, ali mi nije ni žao. Nije nikada dosadno. Živimo od dječjeg dodatka i porodičnog, a uz to imamo svoju hranu jer držimo domaće životinje. Kada nešto dodatno ustreba Bog se već pobrine da i to nekako dobijemo – ističe Ružica koja rado zapjeva sa svojom raspjevanom obitelji u kojoj pola djece pohađa glazbenu školu.

Isus je dao odgovor

Kada nam se rodilo osmo dijete supruga je htjela i deveto. Smatrao sam da nam je dovoljno osmero, a tada sam zamolio Isusa da mi otkrije što je njegova volja. Uzeo sam Sveto pismo i otišao u sobu. Otvorio sam stranicu gdje Isus blagoslivlja djecu. Do tada sam više puta čitao o tome, a kada sam ponovno pročitao: »Pustite malene k meni« osjetio sam da sam ja zapreka za još jedno dijete više. Pitao sam se: Pa gdje ti je vjera Josipe? Odlučio sam prihvatiti život i od tada više nema straha kako će ta djeca preživjeti jer za svakoga tko se rodi ima mjesta – svjedoči otac Josip.

Darovali petnaest života

Branko (27), Željko (25) i Karolina (23), troje najstarijih je zaposleno u Zagrebu. Jakov (18), Marija (17) i Mihael (16) idu u srednju školu dok Ivan (15), Petar (14), Katarina (12), Ana (10) i Luka (9) idu u osnovnu školu. Ove jeseni u školu će krenuti Marko (7) dok se Matej (5), Marta (2) i najmlađi Samuel još bezbrižno igraju.

ZBORNI KAPTOL SVETOG PETRA U KAPTOLU IZ 13. STOLJEĆA

Kaptol je bio crkveno, gospodarsko i vojno središte

Piše: **Mato Nosić**

Naseljenost kaptolskog prostora evidentira se još iz pretpovijesnog vremena. Sva istraživanja i iskapanja potvrđuju da je Kaptol negdje u 7. st. prije Krista, u vrijeme starijeg željeznog doba, bio kneževsko mjesto i jedan od centara halštatske kulture, pa je tako i registriran u našoj i svjetskoj povijesnoj literaturi. O tome svjedoče brojni nadgrobni humci (tumulusi) u neposrednoj blizini Kaptola u podnožju Papuka.

Općinsko središte Kaptol dobilo je ime prema Zbornom kaptolu sv. Petra pečuške biskupije Pet crkava (Capitulum ecclesiae sancti Petri de Posega). Vjeruje se da je Zborni kaptol osnovan zbog inojezičnosti ovoga područja s obzirom na biskupijsko sjedište te kao uporište za suzbijanje bogumilstva iz susjedne Bosne, no ozbiljniji razloga dakako može biti i više. Kako je Kaptol bio posvećen sv. Petru, na nekim starim zemljovidima nalazimo na njegovom mjestu toponim Petrovac. Na čelu Zbornog kaptola bio je biskupov vikar prepošt, a uz njega je po povijesnim podacima bilo najmanje sedam kanonika. Na čast prepošta mogao je biti uzdignut samo onaj svećenik koji je bio doktor obaju prava, što dodatno govori o važnosti te funkcije i institucije. Kaptol se kao zborni mjesto u povijesnim dokumentima spominje prvi puta 1221. godine. Kao Zborni kaptol osim crkvenih službi bio je i "mjesto povjerenja" (locus credibilis) s najrazličitijim zadaćama, koje su kaptolski ljudi obavljali nekoliko stoljeća na svim stra-

nama hrvatsko-mađarske državne zajednice, što mu je davalo poseban ugled u kraljevinama.

Kaptolska srednjovjekovna škola

Sasvim je siguran povijesni podatak o postojanju kaptolske srednjovjekovne škole jer povijesni dokumenti 1311. spominju kanonika Teophila koji je 'puer-lector ecclesiae nostrae', (učitelj dječaka naše crkve) no ta ustanova zasigurno je mogla djelovati i prije naznačene godine. S prodiranjem Turaka od sredine 15. st. Kaptol postaje i značajno obrambeno uporište. U renesansnom stilu vodenih gradova kanonici Zbornog kaptola grade šesterostranu utvrdnu koja se kao „uznapredovala ruina“ očuvala sve do danas. Ona je štitila veliku gotičku crkvu koja je svojim zidovima gotovo dodirivala bedeme prepoštova tvrđave, a koje su temelji otkriveni arheološkim iskapanjima tek u najnovije vrijeme.

Sjedište biskupa

U tursko vrijeme Kaptol u početku stagnira, a onda kasnije jedini uz Požegu na širem prostoru dobiva status kasabe, što svjedoči o njegovu vojnom i gospodarskom značenju. To je vrijeme kada Turci u Kaptolu drže vojnu posadu, a zapovjednici tvrđave uzdržavaju se od posjeda koje dobivaju u blizini naselja.

Nakon protjerivanja Turaka staru gospoštiju Kaptol kupuje od Carske komore kanonik Petar Crnković i uspostavlja prepozituru koja potpada pod još neoslobođenu biskupiju srijemsku. U sedamdesetak godina, sve do oslobođenja Petrovaradina, stoluju u Kaptolu

srijemski biskupi, koji preuređuju staru tvrđavu u rezidenciju, a na njenom sjeverozapadnom dijelu, nakon biskupa Vernića i Patačića biskup L. Söreny podiže veliku baroknu, danas devastiranu, crkvu sv. Jurja (oko 1752. g.) s prekrasnim lebdećim svodom svetišta te tornjem na starijoj osnovi koji ima romaničke reminiscencije. Bez obzira na postojeću crkvu u Kaptolu se sedamdesetih godina 18. st. gradi župna barokna crkva posvećena sv. Petru i Pavlu, jednobrodno veliko zdanje, kao da je njezin graditelj biskup Ivan Paxy imao u svezi s njezinom funkcijom druge nakane.

Status trgovišta

Spajanjem biskupija Srijemske i Bosansko-đakovačke (gašenjem de facto Srijemske biskupije) Kaptol dolazi kao manja gospoštija nove biskupije pod upravu kanonika Đakovačkog stolnog kaptola, a župa je pod jurisdikcijom Zagrebačke biskupije. To je vrijeme kada, Kaptol početkom 19. st., ukazom cara Franje I., stječe status trgovišta, što je pridonijelo njegovom razvoju. U ovo doba zakladom kanonika đakovačkih otvara se i prva trivijalna škola (1764. g.) koja kontinuirano djeluje do danas. Ukidanjem podložničkih odnosa Đakovački stolni kaptol prodaje svoj posjed toliko udaljen od sjedišta biskupije. Kaptolom gospodari nekoliko vlasnika koji dalje rasprodaju gospoštijske posjede i samu tvrđavu. To je vrijeme doseljenja prvih Čeha u ove prostore (1865. dolazi 'zemljak Balin') koji za nekoliko desetljeća po doseljenju osnivaju i svoje društvo i svoju školu.

Konzervacija i uređenje kaptolske tvrđe počelo je, nažalost, tek u zadnjem desetljeću prošlog stoljeća na inicijativu općinskih vlasti, a nastavlja se i ove godine.

Snimio: D. Mirković

Uspostava Stolnog kaptola

Ubrzo nakon osnivanja naše Biskupije, na zahtjev biskupa Antuna Škvorčevića za uspostavu stolnog kaptola u Požegi kojega je prethodnik Požeški zborni kaptol svetog Petra, Kongregacija za kler na čelu s kardinalom D. Castrillónom Dekretom od 1. prosinca 1999. g. ustrojava Požeški stolni kaptol sv. Petra s pet kanonika na čelu s prepoštom. Jedan od kanonika je i župnik kaptolački. Stolni kaptol je svečano uspostavljen 28. lipnja 2000. godine. Odlukom Općine Kaptol, nakon provedene ankete među stanovništvom Općina predaje Požeškoj biskupiji staru prepoštovu tvrđu s okolnim prostorom tako da poslove konzerviranja i obnove objekta danas organizira Požeška biskupija, odnosno sâm Stolni kaptol koji je Općini Kaptol u povodu ustupanja objekta izdao posebnu povelju – zahvalnicu.

Unutrašnje uređenje župne barokne crkve svete Terezije Avilske

Župna crkva postaje katedrala

Piše: **Helena Toman**

Za desetu obljetnicu Požeške biskupije konačno bi sadašnja župna barokna crkva svete Terezije Avilske koja je uzdignuta na čast katedrale to trebala i po svom unutrašnjem izgledu postati. Upravo iz tih razloga u katedrali su u tijeku opsežni radovi na njezinom unutrašnjem uređenju zbog čega se liturgijska slavlja i druge pobožnosti odvijaju u starodrevnoj crkvi sv. Lovre.

Najkvalitetniji europski barok

Župna crkva sv. Terezije Avilske od ostalih crkava se razlikuje po visokoj kvaliteti. Gradnja crkve počela je 1756. godine, kada je zagrebački biskup Franjo Thauzy u Požegi osnovao pomoćni kaptol, odnosno pomoćno sjedište Zagrebačke biskupije. Crkva je dobila potporu kraljice Marije Terezije, što je rezultiralo time da njezina gradnja spada u najvišu europsku kvalitetu gradnje takvih crkava koja se razvila u Austriji i južnoj Njemačkoj. Ona je posebna u prvome redu po prostornoj organizaciji koja uključuje tzv. karakterističnu sintezu longitudinalnog i centralnog prostora, što je karakteristika najkvalitetnijih baroknih spomenika. Upravo je u Hrvatskoj to na najkvalitetniji način postignuto u požeškoj crkvi svete Terezije. Drugi element koji toj crkvi daje posebnu vrijednost jest rješenje njezina pročelja što je specijalnost upravo srednjoeuropskog baroka – kaže dr. Katarina Horvat – Levaj s Instituta za povijest umjetnosti koji je radio istraživanje požeške katedrale prije početka radova.

Izvorna boja zidova iz 18. stoljeća

Tijekom 10 godina života naše biskupije imali smo župnu crkvu u kojoj nismo ništa mijenjali, odnosno nismo je prilagođavali za katedralu, samo je stavljena stolica i biskupova katedra. Kako bi župna crkva postala katedrala potrebno je prije svega urediti svetište prema liturgijsko-katedralnim potrebama. Katedrala svoj naziv ima po biskupovoj katedrali što znači da u svetištu treba biti znak prisutnosti jednoga od apostolskih nasljednika, odnosno biskupa, a onda tu treba biti i sve drugo što pripada obnovljenoj liturgiji. Mi smo do sada imali provizorij – ističe biskup msgr. dr. Antun Škvorčević.

U ovom trenutku u katedrali traju restauratorski radovi zidnih slika Celestina Medovića i Otona Ivekovića koji su počeli još prošle godine. Što se tiče ostalog oslika iz kraja 19. i početka 20. stoljeća on se neće obnavljati, kako napominje dr. Žarko Španiček, pročelnik požeškoga Konzervatorskog odjela, nego će se zidovi koloristički obraditi prema

restauratorskim sondažnim istraživanjima u izvornoj svijetloružičastoj boji iz 18. stoljeća. Crkva će dobiti i nove električne instalacije koje će je učiniti znatno svjetlijom nego što je bila do sada.

U tijeku su i opsežni radovi na restauraciji zidnih slika Otona Ivekovića i Celestina Medovića.

Uređenje kripti

Isto tako u tijeku su radovi na iskopu postojećeg poda koji se neće vratiti u katedralu nego će se postaviti kameni pod, a prije toga će se staviti podno grijanje. U svetištu je već skinut pod ispod kojeg se uređuje kripa, kako to predviđaju crkveni propisi, za grobnice biskupa ove biskupije dok će se veća kripa ispod lađe urediti za određene pobožnosti jer je ona dovoljno velika. U kripti će se silaziti stepenicama iz lađe katedrale. Ovom uređenju kripti prethodilo je njihovo čišćenje i istraživanje obavljeno predprošle godine. Tada je u prvoj, izvornoj kripti ispod svetišta pronađeno 30 –ak svećeničkih lijesova te još oko 200 lijesova građana ispod glavne lađe. Svi ti pronađeni posmrtni ostaci su ukopani u pod kripe i bit će na neki način označeno da su tu ukopani.

Unutrašnji izgled katedrale će manje – više ostati isti, odnosno svi sadašnji oltari, glavni i pobočni, kako barokni tako i tirolski, koji će se restuarirati ostaju, a od novih elementa katedrala će dobiti novi namještaj, odnosno nove klupe, oltarni stol, ambon i orgulje.

Financiranje uređenja

Kako je Ministarstvo kulture za radove u katedrali, odnosno za restauraciju zidnih slika osiguralo samo 600.000 kuna, što nije dostatno ni za taj posao, Požeška biskupija nastoji na različite načine osigurati potrebna sredstva. Trećina novca kojoj Požeškoj biskupiji pripada od prodaje zemljišta na Šalati bit će utrošena za uređenje katedrale. S obzirom da ni to ne će biti dovoljno Biskupija će pokušati pronaći i donatore, a pomoć se očekuje i od svih onih koji su osjetljivi za ovakve potrebe.

Snimio: D. Mirković

EUHARISTIJSKI KONGRES U VIROVITICI 1934. GODINE

Prvi euharistijski kongres nadbiskupa koadjutora Stepinca

Piše: **Mato Nosić**

Zašto je prvi Euharistijski kongres na prostoru Crkve zagrebačke kao i na cijelom hrvatskom nacionalnom prostoru slavljen baš u Virovitici, nije poznato. Održan je po odluci Stalnog (permanentnog) odbora za organizaciju kongresa Zagrebačke nadbiskupije koji je ustrojio zagrebački nadbiskup Antun Bauer. Prema dostupnim podacima osoba koja

Katoličke mane

Propovijed Franje Pipinića registrirali su svi ondašnji mediji. Na tragu misli nadbiskupa koadjutora Stepinca on je »zornim i svima razumljivim pučkim govorom« istaknuo nekoliko osnovnih mana dijela hrvatskih katolika – kukavičluk u ispovijedanju svoga katoličkog imena; biološko izumiranje hrvatskog naroda; zanemarivanje molitve i zanemarivanje roditeljskog poučavanja u vjeri.

braćom i svjetovnjacima u nekoliko mjeseci ju realizirao. Euharistijski kongres organiziran je za Virovitički i Đurđevački dekanat mada su na euharistijska slavlja i druge manifestacije dolazili vjernici i iz daleko udaljenijih krajeva. Osnovan je Pripremni odbor za organizaciju kongresa. Na čelu Pripremnog odbora za organizaciju kongresa bio je umirovljeni nadzornik Stjepan Paulin, a članovi brojni svećenici i svjetovnjaci, među kojima i gradski načelnik virovitički Josip Salajić.

I Stepinac je ispovijedao

Odbor je na slavlje preko dekana Būrgera pozvao oba nadbiskupa, Antuna Bauera i novoposvećenog nadbiskupa koadjutora Alojzija Stepinca. Nažalost, nadbiskup Bauer u visokim godinama i narušena zdravlja nije mogao sudjelovati na Kongresu.

Vrhunac euharistijskog kongresa bila je pontifikalna misa na blagdan sv. Roka, zaštitnika virovitičke župe.

Gradani grada Virovitice s oduševljenjem su se prihvatili najrazličitijih poslova za pripremanje kongresa o čemu svjedoči, među inima, lokalno glasilo *Virovitičan*, koje i potiče na rad. Grad je bio uređen, osvijetljen, iskićen i pripravan za sve goste. Na pojedinim važnijim mjestima bili su postavljeni slavloluci s prigodnim biblijskim natpisima. U Viroviticu stigao je nadbiskup Stepinac s pratnjom u kasnim poslijepodnevima 14. kolovoza. Uz silno mnoštvo svijeta, nakon niza pozdrava, ušao je u franjevačku crkvu sv. Roka i nakon adoracije održao propovijed okupljenom mnoštvu. Među ostalim je istaknuo: »Sve na svijetu ima de služiti jednomu cilju i taj je cilj proslava svemožnoga Boga... Neka se sruše u srcu našem svi idoli, svi krivi bogovi. U oblaku bijelom stoji onaj koji ne samo da daje samoga sebe našoj duši za hranu, nego će doći neminovno da nas sudi. Zato, ako se u našoj duši skriva kumir laži ili kumir kletve, neka se sruši. Ako se u našem srcu skriva krivi bog mržnje, zavisti, neposlušnosti i zlobe, istjeraj ga i daj mjesto i čast pravome Bogu Isusu Kristu.«

Istoga dana uvečer za nadbiskupa je pripravljen koncert i bakljada pred više od deset tisuća ljudi. Tijekom dobrog dijela noći svećenici su ispovijedali, a pobožni je narod po crkvama molio. Ljudi iz Pripremnoga odbora smještali su nekoliko tisuća proštenjara po privatnim kućama. I sam nadbiskup koadjutor Stepinac ispovijedao je do duboko u noć.

Pedeset tisuća vjernika na misi

Na blagdan Velike Gospe prije misnog slavlja organizirano je saborovanje sudionika kongresa. Na velikim skupovima govorili su prof. Petar Grgec o značenju katoličkih župa i biskupija, prof. Marica Stanković o euharistijskom apostolatu žena i Stjepan Ramljak o euharistijskom odgoju mladeži. U isto vrijeme na trg pred župnom crkvom sv. Roka pristizle su i druge brojne procesije tako da ljudstvo nije ni stalo na sam trg, nego se moralo smjestiti u gradskom parku. U poslijepodnevima održavala su se staleška saborovanja u kojima je bio predavačem sam nadbiskup Stepinac.

U večernjim satima održana je velika lurdsk procesija pod svijećama,

Osveta zastupnika

Jedina »mračna« sjena Virovitičkog EK bio je postupak »narodnog zastupnika«(!) dr Rorbahera koji je preko svojih političkih veza utjecao da nadležno ministarstvo prometa nije odobrilo 50% popusta prijevoza željeznicom za sudionike. Uzrok tome je, naime, svojedobni prelazak »narodnog zastupnika« na starokatolicizam tako da nije pozivan niti je pribivao sjednicama Pripremnog odbora niti je sudjelovao na svečanostima, pa se njegov čin objašnjava kao osobna osveta. Jasno je da su srbijanski vlastodršci rado prihvaćali takve »inicijative« kad se radi o Katoličkoj crkvi.

a na svetoj misi s drugog kata zvonika Sv. Roka dojmljivu propovijed je imao mladi svećenik i slatinski župnik Franjo Pipinić, kasnije župnik i dekan požeški. Nakon kulturnog programa i ispovijedi vjernika održana je polnoćka, a Presveto je bilo izloženo na oltaru za klanjanje do jutra.

Sljedećeg, posljednjeg dana Kongresa na poseban način je proslavljen sv. Rok, zaštitnik virovitičke župe. Vrhunac euharistijskog slavlja bila je pontifikalna misa nadbiskupa koadjutora. Po nekim izvorima na ovoj misi sudjelovalo je gotovo pedeset tisuća vjernika, a nakon mise razvila se veličanstvena i nepregledna teoforička procesija, na čelu koje je nadbiskup nosio Presveto. Kako pišu suvremenici ona je bila veličanstvena »himna vjersko-narodnog entuzijazma«. Svi sudionici Euharistijskog kongresa, koji je glede organizacije izazvao divljenje i kod nekatolika, jednodušni su u ocjeni da je on polučio svoju svrhu.

Dario Šimić, nogometaš Milana i hrvatske nogometne reprezentacije

Molitva je dio moga svakodnevnog života

Piše: Ljiljana Marić

Dok Dario i njegova supruga očekuje skoro rođenje trećeg djeteta, koje će prema potvrdi liječnika opet biti sin, Dario napominje da je obitelj temelj na kojem se gradi sreća. Iako će uz trećeg sina, pored Roka i Viktora, već biti brojna obitelj, nadaju se da će im Bog podariti i kćer.

Vjerujem i siguran sam da me Gospodin vodi na mom životnom putu, kao što sam siguran da i sve nas vodi – ističe Dario Šimić, poznati nogometaš Milana i hrvatske nogometne reprezentacije koji je za nju odigrao 88 utakmica, a koji je za naše »Zajedništvo«, zahvaljujući posredovanjem mr. Maria Rašića, svećenika naše biskupije i kapelana pleterničke župe želio posvjedočiti svoje vjersko opredjeljenje.

U Darijevoj karijeri vrhunskog sportaša važnu ulogu je odigrala njegova obitelj koja mu je pružila stabilnost i potporu da izdrži, ni malo lake, zahtjeve vrhunskog sporta. Mnogi su unatoč vrhunskom talentu 'otpal' iz vrhunskog sporta jer nisu bili uporni i ustrajni. Dario je uspio ostati uporan i ustrajan, ali jednoga dana je shvatio da ni to nije bilo dovoljno.

Gospodin mi je vratio snagu

– U jednom trenutku, prije dvije-tri godine, moje su se snage istrošile, jednostavno uz sav moj trud i upornost ponestalo mi je snage. To me je dosta preplašilo. Odjedanput sam osjetio da bih mogao početi moliti. Iako sam bio vjernik i išao u crkvu i prije, ta mi je molitva pomogla, odnosno snagu sam počeo crpiti iz vjere. Gospodin me je jednostavno počeo postepeno

obnavljati. Dnevno molim od pola sata do sat vremena. Molim i prije treninga i prije utakmice, uglavnom zaštitne molitve. Od tada sam postao uspješniji nego ikad prije, igram najbolji nogomet do sada. Zanimljivo je da od tada nisam imao nikakvu ozljedu. U tom trenutku ni slava ni novac koji sam zaradio, a s kojim sam si mogao priuštiti najboljeg liječnika, nisu mi mogli pomoći. Gospodin mi je pomogao i dao rješenje – ističe Dario.

Dodaje kako danas nije baš popularno svjedočiti vjeru jer mnogi smatraju da je vjera za stare i siromašne osobe koje nisu uspjele u životu. Međutim, vjera je najveća snaga, naglašava Dario koji se u to osobno uvjerio te dodaje da su svećenici dužni to ljudima približiti. Pogrešno je, objašnjava, kada vjernici u teškim trenucima rješenje i izlaz iz nekih kriznih situacija traže kod vračeva, rejki majstora ili drugih alternativaca, ne shvaćajući da vjera daje pravi odgovor.

Bog želi da budemo uspješni

– Koliko god budem mogao kao poznata osoba svjedočit ću svoju vjeru i pokušati dati ono što mogu dati. Uvijek kažem ono što mislim. Siguran sam da će me Gospodin voditi i sve što radim ići na Njegovu slavu i hvalu jer ne bih htio sam sebe isticati – objašnjava Dario, koji je više puta

posjetio požeški kraj, odnosno svoga prijatelja Maria Rašića, a posebno je ostao upamćen njegov boravak na njegovoj mladoj misi.

Dario kao i njegov brat Josip, također vrhunski nogometaš kao i ostala njegova obitelj rado prijateljuju s vlč. Mariom, ali i drugim svećenicima čiju ulogu smatraju izuzetno značajnom u očuvanju i svjedočenju snage vjere. U izgrađivanju vlastite vjere, na čemu ne prestano radi, pomogli su mu pored vlč. Maria i fra Ivo Pavić, fra Anto Barišić i fra Smiljan Kožul. Dodaje kako je nužno da vjernik stalno izgrađuje sebe i želi biti što uspješniji u svome poslu jer Bogu je zasigurno stalo do toga da njegova djeca budu uspješna, radosna i sretna. Upravo takav želi biti i Dario, naravno, uz Božju pomoć i na Njegovu slavu.

DANAS SE O SPORTU govori kao o biznisu što je potpuno krivo.

Od nas nogometaša se očekuje da moramo uvijek biti pobjednici, gladijatori na terenu, i tako zapravo često puta sport postaje suprotnost samome sebi. Upravo zbog toga mnogi sportaši dođu u krizu, iz koje često ne vide izlaz jer ih se smatra tehničkim oruđem, a ne osobama. To je razlog zbog kojeg osjećamo potrebu za duhovnošću kroz koju si želimo vratiti dostojanstvo ljudske osobe koju nam je dao Bog – kazao je Dario Šimić u jednom dijelu magistarske radnje vlč. Rašića na temu o pastoralu sporta.

Pakračkoj župi naslov prvaka

Malonogometna ekipa Župe Uznesenja Blažene Djevice Marije iz Pakraca pobjednik je ovogodišnjeg natjecanja u Katoličkoj malonogometnoj ligi Požeške biskupije. Kao prvaci, zajedno će s drugoplasiranom ekipom Župe bl. Alojzija Stepinca iz Novske, predstavljati našu biskupiju na završnom natjecanju koje će u lipnju biti održano u Mostaru.

Pakrački malonogometaši naslov prvaka izborili su u posljednjoj utakmici ove sezone koja je na parketu pakračke gradske sportske dvorane odigrana 12. svibnja. U posljednjem 12. kolu igrali su protiv, do tada drugoplasirane, Župe iz Starog Petrovog Sela i u zanimljivoj utakmici zabilježili pobjedu rezultatom 4:3. Najraspoloženiji igrač pakračke Župe u ovom susretu bio je Denis Bahník koji je postigao tri gola, a u strijelce se upisao i Davor Bahník. Ekipa Župe UBDM ove je sezone ostvarila 11 pobjeda, uz tek jedan poraz. Ekipa pakračke Župe i lani je sudjelovala na Nacionalnoj završnici koja je održana u Tovarniku.

U posljednjoj utakmici su, osim spomenutih Denisa i Davora Bahnika, igrali još Dražen Bahník, Dubravko Kotorac, Željko Širac, Ivan Nožarić, Viktor Trbara, Zlatko Ivanić i Danijel Rosić, a tijekom ove sezone u dresu pakračke Župe još su igrali Igor Trbara, Domagoj Ajman i Ivica Vidović. (M. B.)

Snimio: M. Barać

Zašto je Slavonija postala siromašna?

Piše:
Mato Nosić

Koliko se to stidljivo iskazivalo jučer, najvažniji gospodarski pokazatelj danas bjelodano dokazuje na gospodarsko zaostajanje Slavonije, u odnosu na ostale hrvatske pokrajine. Mnogi ne vjeruju. Ta doskora je Slavonija bila «hrvatska žitnica», «obećana zemlja», jedini stalni širi prostor hrvatske ekonomske imigracije i nacionalne integracije. Slavonija, zemlja plemenita!

Statistički podaci iz različitih izvora su egzaktni i neumoljivi. Po BDP po stanovniku među pet hrvatskih najzaostalijih županija tri su slavonske, a jednako je tako i s dohotkom po stanovniku. Najporazniji je element koji ocjenjuje kvalitetu života kroz prizmu socijalne isključenosti gdje su među pet županija sve slavonske! Sumorni su podaci o stopama nezaposlenosti, o obrazovnoj strukturi, o demografskim kretanjima u Slavoniji.

Najnovija statistička istraživanja potvrđuju kako su Požeško-slavonska i Vi-

rovitičko-podravska županija na začelju ekonomske razvijenosti u Hrvatskoj. Može li to ravnodušno primiti naša Mjesna crkva kojoj ove dvije županije čine središnji biskupijski prostor, a dotiču ga se manji dijelovi susjednih slavonskih županija u kojima također ne cvjetaju ruže? Zasigurno ne – zato je u njoj praksi milosrđe iznad žrtve. U teškim uvjetima, a i to je znak «zemlje plemenate» i samo je milosrđe žrtva.

Mogli bismo se pitati, što sad? Kako popraviti, poboljšati stanje? Slušajući glasove mnogih, osnovni razlog niza- dovanja je financijsko zapostavljanje Slavonije od središnje vlasti, izvora financijske moći. Pomoć koju ona pruža je nedostatna i u odnosu na druge hrvatske prostore dolazi «na kapaljku».

Možda je to istina, no, postavlja se pitanje kako su se i s kojim učinkom koristila ona (navodno minimalna) sredstva koja su pristizala na naša područja? Jesu li tim sredstvima kupovani skupocjeni

automobili, građeni superluksuzni stadioni ili pak strojevi, reprodukcijski materijali i turistički kapaciteti koji donose profite? Je li bilo dovoljno gospodarske etike? Koliko se kreditnih i drugih sredstava dodijelilo podobnima, koliko pak stručnima, dokazanima i sposobnima?

Sve su to pitanja koja traže odgovor da se ne ponove greške, da se prihvati dobra, a odbaci loša gospodarska praksa, da se dogodi moralni i materijalni obrat i pođe od početka.

Početak zahtijeva obrat u nama sama. Život treba uskladiti s mogućnostima. Materijalno siromaštvo nije sramota niti ljaga. Ono je prolazno stanje. Još je u živom sjećanju i Finaca, i Iraca, i Portugalaca, Grka, Slovaka, Čeha i Španjolaca... Za njegovo mijenjanje treba promišljen rad, odricanje i žrtva. Vjera i nada. Hrabrost, znanje i odlučnost – biblijsko »da, da – ne, ne«! Otvorenost i suradnja svih koji imaju sposobnosti. Iznad svega odgovornost. ■

Govor o seksualnosti je govor o ljubavi, nježnosti i braku

Piše:
Pavle Primorac

Duhovni je zakon, već odavno prokušan, a utemeljen na biblijskoj baštini, da, svaki puta kada kršćanstvo želi naviještati Isusa Krista, te mnoge segmente njegove poruke promovirati u javnost, uvijek se dogodi određena protivština koja mu to želi onemogućiti. I to doista nije čudno.

Antikrist nije samo osoba

Sasvim je normalno da Božja Riječ i određena područja ljudskoga djelovanja i antropološkog iskustva na njoj utemeljena nailaze na zapreke i protivštine. Sjećam se kako je nama studentima prof. dr. Aldo Starić iz dogmatske teologije govorio da Antikrist nije samo osoba, nego da je riječ «Antikrist» i oznaka za sve one protivštine koje ne dopuštaju da se evanđelje artikulira u svijetu. Na koji način bismo mogli tu maksimu odnosa Krist-Antikrist primijeniti na društvo u kojem živimo i konkretne prilike? Vrlo jednostavno. Dovoljno je samo da se prisjetimo još uvijek svježih polemike, a koja je još uvijek u tijeku – o seksualnom odgoju u školama.

Nezgodna duhovna klima

Ova polemika, koja je prividni znak da u našem društvu ima više mišljenja i da je to znak demokratskih procesa, pokazatelj je jedne vrlo nezgodne duhovne klime u društvu. Drugim riječima, ako kršćanin nauči dublje promatrati društvene stvarnosti, jasno će moći vidjeti da je borba između određenih vrijednosti i antivrijednosti, koje se suptilno prikazuju kao vrijednosti u društvu, vrlo znakovita. Time naravno ne mislimo reći da su one osobe koje promišljaju stvarnosti suprotno od kršćanske vizure – samo Zlo.

Seksualnost je veliki Božji dar

Za takve ljude potrebno je pokazivati adekvatnu kršćansku ljubav, te s puno strpljenja moliti za njihovu unutarnju duhovnu preobrazbu. Seksualni odgoj u školama jest vrlo slojevito i zahtjevno područje. Kršćanstvo želi svakom katoličkom djetetu utkati u srce da je seksualnost veliki Božji dar. Kršćanstvo, naime uči da je seksualnost predivni dar od Boga, da nam ju je Bog dao da u njoj uživamo, da se predajemo osobi koju volimo, tj. svojem bračnom drugu, da iz te

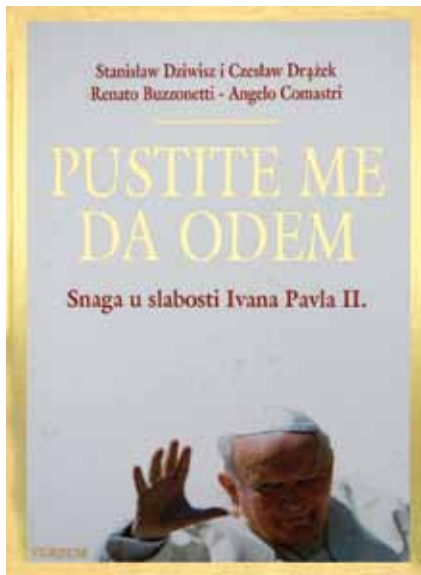
seksualnosti budemo svjesni rađanja novog života. Drugim riječima, seksualnost je dar darovan muškarcu i ženi, bračnim drugovima, kako bi se oni do kraja predavali jedno drugom u okviru vlastite intimite koju bismo mogli nazvati evanđeoskom intimom.

Hedonistički pristup

Onaj pravac koji se temelji na duhovnoj baštini protivštine Kristu naviješta seksualnost kao nešto u čemu je potrebno uživati, ali na hedonistički način. Čak ide toliko do kraja da svoj hedonistički pristup tom divnom daru seksualnosti predstavlja kao znanstveno utemeljen. A svjedoci smo na iskustvenoj razini koliko je taj «znanstveni» pristup upropastio toliko mladih života na fizičkoj, emocionalnoj i duhovnoj razini, koliko je napravio negativnih stvari s našim mladima. I baš zbog toga vrlo je važno raditi na tome da, kada se govori o seksualnosti, našim mladima je nužno govoriti o nježnosti, ljubavi, predanosti i braku. Ako na takav način, duhovan i Kristov, budemo govorili o toj prevažnoj tematici preobrazba srca naših mladih neće izostati. ■

Pavle Primorac o knjizi »Pustite me da odem«

Križ ljubavi odveo je Ivana Pavla II. u nebo

Kada razmišljamo o svojem osobnom životu, ali i društvenom i crkvenom, sigurni smo da će nam u memoriji ostati vrlo dragi lik koji je u nas utkan, a to je lik blagopokojnog pape Ivana Pavla II. Nužno je upitati se otkud tolika karizma koju je on neprestano ucjepljivao u vlastiti kršćanski život i život Crkve, otkud mu snaga da uza sve životne križeve koje je nosio, ujedno ima i energije pronositi Kristovu riječ po cijelome svijetu. Možemo mi ljudi svojim riječima definirati osobnost pape Ivana Pavla II. Ali, njegovu karizmu razumjet ćemo samo u kontekstu muke, smrti i uskrsnuća našega Spasitelja Isusa. S druge strane, ipak, ne smijemo zanemariti sve one ljudske pokušaje utemeljene na Božjoj Riječi i

iskustvu blizine Sv. Oca da izreknu ono što je važno o njegovoj patnji i križevima bolesti koje je nosio.

Najbliži prijatelji o Papi

Knjiga za koju se slobodno može reći da je nadahnuta Duhom, a naziv joj je *Pustite me da odem*, govori o križevima koje je nosio blagopokojni Papa, o njegovim bolestima, ali i o velikoj ljubavi kojom je izgarao unatoč svim poteškoćama koje je nosio. Knjigu je napisala i svoj duhovni potencijal u nju utkala skupina prijatelja i suradnika blagopokojnog Sv. Oca. Riječ je o msgr. Stanisławu Dziwiszu, dugogodišnjem Papinom osobnom tajniku, Czesławu Dżazeku, zaposleniku u poljskom izdanju vatikanskog dnevnika «L'Osservatore Romano». Oni sasvim jasno, na temelju blizine sa Sv. Ocem, govore o shvaćanju trpljenja u učiteljstvu i životu Ivana Pavla II. Dr Renato Buzzonetti, osobni Papin tajnik, po prvi puta izričito govori o ključnim kirurškim zahvatima i medicinskim terapijama kojima je Papa bio izložen. A msgr. Angelo Comastri, Papin suradnik, detaljno i vrlo duboko opisuje zadnje dane Papinog ovozemaljskog života, ali i situaciju na trgu Sv. Petra koja se očitovala u činjenici da je nepregledno mnoštvo, sigurno možemo reći, potaknuto silom Duha Svetoga došlo posljednji puta pozdraviti Papu. Zapravo, ako malo sagledamo metodologiju ove knjige, koja nije dugačka, ali je vrlo duboka, jednostavna i pitka za čitanje – vidjet ćemo da je kroz čitav život pape Ivana Pavla II. križ bio onaj koji ga je pratio.

želi reći da se njegova karizma sastoji u isprepletenosti patnje i ljubavi prema Bogu i čovjeku. Patnja ga nije prisiljavala da uđe u sebe, kao što to čini često običan čovjek, nego upravo suprotno. Ona ga je poticala da bude otvoren prema svakom čovjeku i upravo pokaže onu ljubav koju je pokazivao Isus na križu. Isus je na križu bio otvoren drugima, a ova knjiga nam na predivan način pokazuje da je upravo Ivan Pavao II. osoba koja se kroz vlastiti križ otvarala drugima u apsolutnom izgaranju, te kroz taj križ ljubavi postigla život vječni. Upravo zbog te mistike patnje i ljubavi prema čovjeku valja posegnuti za ovom knjigom.

OTVORENJE KATOLIČKE KLASIČNE GIMNAZIJE U VIROVITICI I POŽEGI

Požeška biskupija, osnovana prije deset godina, u svojim pastoralnim promišljanjima i zadaćama donijela je odluku djelovati snažnije u novim demokratskim okolnostima i na obrazovno-odgojnom području. Na temelju Ugovora između Svete Stolice i Republike Hrvatske i u skladu sa zakonima Republike Hrvatske osnovala je Katoličku klasičnu gimnaziju u Virovitici, koja će započeti djelovati iduće školske godine.

Jednako tako Požeška biskupija donijela je odluku o utemeljenju Katoličke klasične gimnazije i u Požegi koja će, ako se ispune svi potrebni uvjeti, također započeti djelovati iduće jeseni. Na taj način Crkva želi pomoći mladim naraštajima u njihovoj što široj i temeljitijoj humanističkoj naobrazbi i odgoju na prostoru zapadne i srednje Slavonije.

NAJAVE

31. svibnja • Predstavljanje knjige

Požega: U Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Požegi s početkom u 19 sati održat će se predstavljanje knjige »Prezrena nježnost« vlač. Pavla Primorca. Ovo je već druga knjiga mladog svećenika Požeške biskupije koji je na službi župnika u Podgoraču. Knjiga se može nabaviti u knjižarama Teovizije i Verbuma.

7. lipnja • Svetkovina Presvetog Tijela i Krvi Kristove – Tijelovo

Požega: Misno slavlje s početkom u 18,30 sati predvodi biskup dr. Antun Škvorčević u crkvi sv. Lovre. Potom slijedi procesija s Presvetim oltarskim sakramentom po gradu.

24. lipnja • Slavlje 200. Obljetnice Župe sv. Ivana Krstitelja

Crnac: Svetu misu i blagoslov obnovljene župne crkve predvodi biskup dr. Antun Škvorčević s početkom u 11 sati.

IMPRESSUM

Zajedništvo

GLASNIK POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ:

Biskupski ordinarijat Požega

GLAVNI UREDNIK:

Mato Nosić

UREDNIČKI KOLEGIJ:

Ivica Žuljević, Josip Krpeljević, Ljiljana Marić, Mato Nosić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR:

Višnja Hudeček

GRAFIČKA PRIPREMA:

Tomislav Koščak

TISAK:

Denona d.o.o., Zagreb

ISSN: **1846-4047**

ADRESA UREDNIŠTVA:

Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega

Tel. **034-290-300**; fax. **034-274-295**

e-mail: **zajednistvo@net.hr**

Samo je u Bogu mir, dušo moja, kaže psalmista. Pravi mir daje samo Bog. S Bogom se može razgovarati riječima i srcem, no svoju dušu moguće je Bogu uzdići i kroz umjetnost i slike, pa svoj «hvala Stvorcu svega» pretočiti u boje. A kad se kroz boje, kroz olovku ili glinu sačuvaju lijepi ili teški trenuci, djetinjstvo ili dani rada na Gospodnjoj njivi, onda duša čovjeka govori snažnije nego glasom.

Fra Ante Ivanović, župnik iz Okučana, jednostavni i skromni sin svetog Franje, iznenadio se kako smo uopće saznali za njegov umjetnički dar.

Slikanje za dušu

»Ma, ja to, onako, za dušu...« A vidjeli smo kako njegova duša progovara kroz staze djetinjstva, kroz slapove Une, kroz raširene ruke »Glasnika Velikoga Kralja«, kroz ranjene crkve i samostane, srušene ili spaljene mržnjom neprijatelja vjere.

Fra Ante je rođen u mjestu Žune, u općini Prijedor. Dječake dane i prvi dodir Božjeg poziva ostvario je u župi Šurkovac, kasnije u Ljubiji. Kao pravi pastir stada, tijekom rata bio je u Banja Luci, točnije u Barlovcima, cijelo vrijeme sa svojim vjernicima, sve do 20. kolovoza 1995. kada je njegovim župljanima ruku spasa, kao i tolikim tisućama prognanih, pružio Davor. Ostala mu je u srcu njegova crkva, koja je jedina na tim prostorima zvonila sve do ljeta '95, pa su ga u šali zvali i zvonar.

U Okučane je došao prije nepune četiri godine s Franjevačke teologije Sarajevo, gdje je bio duhovnik bogoslova, ali i župnik župe Dobrinja. Uz puno obveza, »živu crkvu«, nije jednostavno pronaći vremena za umjetnost. Nema fra Ante ni atelje, a nemoguće je štafela stavljati i sklanjati svaki čas, no, iza ovog tihog franjevca je puno slika, čak nekoliko kipova i raspelo. Stidljivo je pokazao svoja djela, no ostali smo zatečeni njihovom ljepotom i porukama. Tako je jedinstvena njegova suha pastela koju je nazvao »Jedan najobič-

Snimila: Ivanka Herceg

Molitva pretočena u slikarske boje

Piše: Višnja Mikić

niji život u dvadesetak slika». Riječ je o slijedu života: od rođenja do odrastanja, zaljublivanja, rađanja djece, tvrdoće života pa i svađe, do starosti, osamljenosti i na kraju umiranja.

Fra Antino raspelo i kiparska djela

Naslikao je Svetog Franju, koji u zanosu, raširenih ruku, pjeva »Pjesmu stvorova«. Jedan zid župnog stana krasi prekrasno autorovo raspelo, a dva kiparska ostvarenja, jednostavno »progovaraju.« Tu je Isusova krvava okrunjena glava. On, »jer je ljubio svoje, ljubio ih je do kraja« predaje u Očeve ruke svoj duh. Drugi kip je »Majka boli«, Marija, shrvana ža-

lošću, još ima snage za molitvu »pod raspetim Sinka tijelom«.

Puno bi prostora trebalo kad bismo htjeli nabrojiti sve njegove slike radene olovkom, flomasterima uljanim bojama, suhom pastelom,... Nedostaje mu vremena i prostora za umjetnost. Vrijeme prolazi, ali uspomene ne blijede, jer ostaju trajno, zahvaljujući nadarenosti, kistu, glini, olovci, a najviše spretnoj ruci i ljubavi prema umjetnosti ovog skromnog redovnika, koji će kroz svaki svoj uradak ponoviti »Blagoslovljen budi, Gospodine moj!«

Kapelan Žuljević besplatno poučava talijanski

Snimio: D. Mirković

Želimir Žuljević, župni vikar u požeškoj župi sv. Leopolda Mandića, talijanski jezik je naučio studirajući zadnje tri godine teologiju u Rimu. Prošle jeseni, početkom školske godine, odlučio je ovogodišnjim krizmanicima uz redovan župski

ti, a u tome mu pomaže i udžbenik talijanskog za prvi razred srednje škole, kojeg inače koriste i polaznici.

– Kada sam čula za taj tečaj odmah sam se uključila, iako nisam iz ove župe nego iz Skenderovaca. Naime, jedan od mojih neostvarenih snova je učenje stranih jezika tako da

ovu mogućnost nisam željela propustiti, posebno jer se odvija pri župi. Učenju me privuklo i to što volim gledati talijanske serije i filmove, značajan poticaj mi je bilo i hodočašće u Rim. Tako sam se u Rimu, iako s malim vokabularom, uspjela snaći. Ovo je još jedna od lijepih stvari koju je Crkva ponudila u korist čovjeka – kazala je Mira Ilić, inače predsjednica Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji koja je posebno oduševljena s učiteljskim sposobnostima vlač. Žuljevića.

S mogućnošću učenja talijanskog oduševljen je i polaznik Drago Šunjo, vlasnik fotografske radnje »Foto Šunjo« te Maja Puač, učenica 6. razreda OŠ Julija Kempfa, najmlađa polaznica. Iako u školi već uči engleski, odlučila je naučiti i talijanski koji joj se posebno sviđa. Za sada je jako zadovoljna, ne samo učenjem nego i atmosferom na tečaju jer kako je najmlađa svi joj nastoje priskočiti u pomoć. (H. T.)